

ЖИТНОЗЪРНО

* * * * *
КН. 4 ☆ ГОДИНА СЕДМА ☆ 1933.
* * * * *

Съобщава се на тѣзи, които бѣха записани да получаватъ „ЖИТНО ЗЪРНО“ вмѣсто в. „ЖИВОТЪ“, че тѣхнитѣ суми сж за първитѣ 5 книжки. Ето защо, за да продължаватъ да получаватъ списанието, умоляватъ се да внесатъ въ редакцията още по 40 лева преди излизането на петата книжка.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

* * *	Реалното или видимото.
Ели	Едно отъ най-великитѣ нѣща.
г.	Дветѣ изключения.
д-ръ Е. Рафанловъ	За физиогномичната прилика между животнитѣ и човѣка.
* * *	Богомилството на западъ.
Учительтъ говори.	Истината.
Хелмира	Веститель. Подарѣкъ.
Аверуни	Пътѣтъ на душата.
Теофана	Стѣпки.
Д-ръ Е. К.	Въ паметъ на Густавъ Майринкъ.
* * *	Вести и книгописъ.
* * *	L'Influence de l'énergie solaire.

S O M M A I R E

* * *	Le réel ou le visible.
Ели	L'une des plus grandes oeuvres.
г.	Les deux exceptions.
Д-р Eli Raphaïloff	La ressemblance physiognomique entre les animaux et l'homme.
Le Maître parle	La Vérité.
Helmira	L'Annonciateur. Le don.
Avérouni	Le sentier de l'âme.
Théophane	Des pas.
Д-р Е. К.	En memoire de Gustave Meyrink.
* * *	Nouvelles. Livres nouveaux.
* * *	L'influence de l'énergie solaire.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. VII.

КН. 4.

Реалното или видимото.

Съвременнитѣ хора говорятъ за реалностъ и нереалностъ въ живота. Що е реалностъ? Реалностъ е конкретното, видимото, знайното. Подъ думата „видимо“ се разбира всичко онова, което нашето съзнание въ даденъ моментъ може да възприеме, разбере и узнае. Обаче, не е необходимо човѣкъ всичко да знае. Най-голѣмото нещастие за човѣка е да знае всичко; и най-голѣмото нещастие за човѣка е да не знае нищо. Тѣй щото, човѣкъ малко трѣбва да знае и много да не знае, за да има винаги да учи нѣщо. Има нѣща въ живота на човѣка, които той всѣкога трѣбва да има предъ видъ: малката стая може да се освѣтлява съ малкъ прозорецъ, но голѣмата стая непременно трѣбва да се освѣтлява съ голѣмъ прозорецъ. Малкото сщество, като човѣка, не се задоволява съ храната на комара. Следователно, невъзможно е идеитѣ на комара да бждатъ идеи и за човѣка, както не е възможно идеитѣ на човѣка да бждатъ идеи на комара. Оттукъ вадимъ заключението: разуменъ човѣкъ е онзи, който туря всѣко нѣщо на своето мѣсто. Въ това отношение има много поети, писатели и философи, които мислятъ добре, но искатъ да изнесатъ цѣлата истина на хората наведнѣжъ. Невъзможно е да се изнесе цѣлата истина въ една епоха. Докато детето е въ утробата на майка си, то не може да разбере живота извънъ нея. До това време то е въ пасивно състояние и преживѣва точно живота на майка си. Каквото майката мисли, това и то мисли. Майката само насажда въ него своитѣ мисли и чувства и като свърши работата си, тя му отваря вратата и го пуща навънъ. Тя му казва: ти си сега свободно, можешъ да се разхождашъ, но близо до мене, защото си изложено на опасности.

Следователно, „видимо“ е знайното, което се придобива отъ истинската наука. Истинска наука е тази, която дава директива въ живота на човѣка, която му показва, какъ той може да преустрои живота си. Истинската наука носи свѣтлина за ума на човѣка. Тази свѣтлина е отражение на човѣшкото съзнание. Колкото по-широко е съзнанието на човѣка, толкова повече горивенъ материалъ има въ него, да гори, да изгаря и да се превръща въ свѣтлина за ума и въ топлина за сърцето. Ако човѣкъ нѣма сърце, богато съ чувства, той се опредѣля като глупавъ човѣкъ. Мнозина подържатъ, че разумността се опредѣля само отъ ума. На сщщото основание духътъ не може да се прояви безъ любовта. Любовта е дете на духа. Духътъ се познава чрезъ любовта. Отъ детето се познава, каква е майката и какъвъ е бащата. И затова, когато се говори за любовта, тя винаги трѣбва да се свързва съ разумността. Когато любовта влѣзе въ живота, и знанието става понятно на хората. Запримѣръ, всѣки предметъ, който обичаме, ние го учимъ по-добре, и той ни става по-понятенъ отъ онзи,

които не обичаме. Когато обикнемъ единъ човѣкъ, ние по-лесно го изучаваме и познаваме, отколкото ако не го обичаме.

И тъй, по тѣ реалностъ разбираме всѣко нѣщо, което е видимо, достъпно за нашето съзнание. Въ тази смисълъ единственото реално нѣщо, което знаемъ въ свѣта, това сме самитѣ ние. Вънъ отъ насъ нищо друго не познаваме. Затова нѣкои казватъ: щомъ човѣкъ умре, всичко се свършва, нищо реално нѣма. Това е заблуждение. Представете си, че имате две шишета, едното пълно съ вода, а другото — празно. Следъ време вие преливате вода отъ пълното въ празното шише. Изгуби ли се водата? Не, тя се прелѣ въ другото шише. Шишето изгуби ли се? И то не се изгуби. Нищо въ природата не се губи. Разумниятъ животъ едновременно минава презъ всички форми, безъ той самъ да се губи. Животътъ само се прелива отъ една форма въ друга, докаго отиде въ истинския животъ, отдѣто е излѣзълъ. Всѣки човѣкъ носи въ себе си толкова животъ, колкото може да събере. Щомъ е така, въ качествено отношение, по животъ, хората не се различаватъ. Единъ е животътъ. Тѣ се различаватъ въ количествено отношение. По количество на животъ едни хора носятъ повече животъ въ себе си, а други по-малко.

Съвременнитѣ хора търсятъ, кои сж били подбудителнитѣ причини да сгрѣши човѣкъ. Разни теории се изнасятъ за обяснение на грѣха, на злото въ свѣта, и между многото теории извѣстна е и следната: отъ две добрини винаги се ражда едно зло; и отъ две злини винаги се ражда едно добро. На десетъ добри хора винаги ще има единъ лошъ човѣкъ; и на десетъ лоши хора винаги ще има единъ добъръ човѣкъ. Оттукъ хората вадятъ заключение, че добриятъ човѣкъ между лошитѣ е необходимъ като отдушникъ, отдето да мине тѣхното добро. Лошиятъ пъкъ между добритѣ е необходимъ, като каналъ, презъ който да минатъ тѣхнитѣ нечистотии. Тѣй щото, докато човѣкъ живѣе на земята, той ще бжде кандидатъ или за отдушникъ на доброто, или за каналъ на злото. Отъ човѣка зависи за какво ще послужи. Ако човѣкъ доброволно приеме да бжде носителъ, проводникъ на свѣтли идеи, той ще бжде отдушникъ на доброто. Доброто ще внесе въ живота новата култура.

Когато съвременнитѣ хора говорятъ за реалнитѣ нѣща, тѣ иматъ предъ видъ богатството, знанието, силата, но какъ ще се постигнатъ тия нѣща, тѣ не знаятъ. Защо? — Защото тѣ придобиватъ и богатство, и знание, и сила, но лесно ги изгубватъ. Духътъ е силата на човѣка. Човѣкъ е силенъ дотолкова, доколкото съзнава силата на своя духъ. Човѣкъ е благороденъ дотолкова, доколкото съзнава силата на своята душа. Силата на човѣшкото сърце зависи отъ това, доколко той съзнава присѣтствието на своята душа въ себе си. Силата на човѣшкия умъ зависи отъ това, доколко той дава просторъ на духа си да работи въ него. Ако човѣкъ се съмнѣва въ духа си, и умътъ му ще се колебае; ако той се съмнѣва въ душата си, и сърцето му непостоянно ще бжде. Мнозина се съмнѣватъ, дали духътъ и душата сжществуватъ. Невъзможно е човѣкъ да мисли за нѣща, които не сжществуватъ. При това, ние виждаме, че всѣки день се натѣкваме на явления въ живота и въ природата, които нито човѣшкото сърце, нито човѣшкиятъ умъ сж въ сила да обяснятъ. Само човѣшкиятъ

духъ и човѣшката душа сж въ състояние да обяснятъ тия явления. Съвременнитѣ хора спорятъ още, дали съществува духътъ и душата. Защо спорятъ? — Защото духътъ и душата не сж нѣщо материално, което може да се хване. Това, което може да се хване, то е резултатъ на духа, но не и самиятъ духъ. Тѣй щото отъ видимото, отъ резултатитѣ на духа ние отиваме къмъ невидимото, къмъ духа и душата. Това, което простиятъ не вижда и не разбира, по него учениятъ гадае, разкрива тайни. Когато учениятъ погледне ржката на нѣкой човѣкъ, по линиитѣ ѝ, той чете неговото минало, настояще и бждеще. Като погледне носа, устата, веждитѣ на човѣка, и той чете по тѣхъ. Достатъчно е да вземе той единъ косъмъ отъ главата на човѣка и да го прекара презъ прѣститѣ си, за да опише неговия характеръ. Единъ косъмъ отъ главата на човѣка за простия нищо не значи, но за учения той представя цѣлия човѣкъ.

Днесъ всѣки иска силенъ да бжде. Силата на човѣка се крие въ неговата разумность. Три положения съществуватъ въ свѣта, отъ които човѣкъ може да се ползува за придобиване на сила. Той трѣбва да върва или въ великия Духъ, който управлява вселенната, или въ разумното начало, вложено въ самия него, или въ разумнитѣ идеи на своитѣ ближни. Щомъ върва въ едно отъ тритѣ нѣща, той трѣбва да бжде проводникъ на неговитѣ идеи. Само по този начинъ може да се внесе братството, като основа на живота. Щомъ хората станатъ братя помежду си, тѣ ще иматъ обща основа. Безъ основа не може да се гради. Когато човѣкъ се ражда, той непременно трѣбва да има баща и майка. Бащата и майката трѣбва да бждатъ умни и благородни. Разумността на бащата и благородството на майката съставятъ основа, върху която детето се развива. Нѣма по-големо богатство за детето отъ тази основа. Съ това богатство, съ този капиталъ детето е въ сила да проправи своя пжтъ.

Днесъ всички говорятъ за реалното, за видимото? Кое е реалното, за което всички се борятъ? — Хлѣбътъ. Той е предвиденъ и отъ самата природа още съ раждането на човѣка. Природата задоволява нуждитѣ на човѣка, не нуждитѣ му за пари, за знания, за слава и почести; тя задоволява насжщната му нужда за хлѣбъ. Оттамъ насетне тя му показва пжтищата, презъ които трѣбва да мине, да създава своя животъ. За всѣки човѣкъ е опредѣленъ единъ бюджетъ и единъ пжтъ, по който трѣбва да върви. Щомъ е така, той не трѣбва да се отклонява нито на йота отъ своя пжтъ. Той ще върви напредъ, а тилъ ще му бждатъ неговата майка и баща, неговитѣ братя, сестри, приятели, обществото, народътъ, цѣлото човѣчество, а най после и самата природа, т. е. всички разумни същества, които преди него сж минали по сжщия пжтъ.

Три нѣща трѣбва да се застѣпятъ въ човѣка: любовь безгранична, разумность безъ тъмнина и свобода безъ ограничение. Само по този начинъ всѣка година природата редовно отпуща кредита, който е опредѣлила за всѣки човѣкъ. Щомъ той има този кредитъ, въпросътъ за насжщния хлѣбъ за него е разрешенъ. Съ разрешението на този важенъ социаленъ въпросъ за едно, се постига разрешението му и за всички.

Ели.

Едно отъ най-великитѣ дѣла.

Да помагашъ на ближния си е безсѣмнение едно отъ най-великитѣ дѣла на земята. Великиятъ Учителъ на човѣчеството — Христосъ е казалъ, че любовта къмъ ближния е една отъ великитѣ заповѣди за да дойде царството на Бога на земята. Но отвѣки най-трудното нѣщо е било да помага човѣкъ на ближния си. А и какъ бихъ помогналъ?! — Моятъ ближенъ е зълъ човѣкъ, той е пияница, скѣперникъ, крадецъ, разбойникъ. Моятъ ближенъ е убиецъ — ти му правишъ добро, а той гледа да ти извади окоето. Така се реди живота до день днешенъ. И все пакъ, ние виждаме, че хората все си помагатъ едни на други, и тоя свѣтъ се поддържа презъ вѣковетѣ. И наистина, ако не би сѣществувала тази несъзнавана помощъ, свѣтътъ отдавна би изчезналъ. Защото злото само руши и не съгражда. Но необходимо е помагането на ближния да стане съзнателенъ процесъ за всѣкиго и за всички. Тогава то ще има сила да пресъздаде хората и свѣта, тогава то ще може да създаде отъ хората, отъ злия човѣкъ, единъ човѣкъ на бждащето, на новото, на живота, който е изразъ на Царството на Бога.

Човѣкъ не знае какъ да помага на другия. Малцина сж учили хората на това. Законитѣ на държавата сж все отрицателни — тѣ наказватъ провинения, тѣ запазватъ личното и „общо“ благо. Но тѣ не учатъ човѣка да помага на ближния си, тѣ не го учатъ да разбира нуждитѣ на другия за да не върши престѣпления, да ги разбира преди да се извърши престѣплението. По този начинъ законитѣ поддържатъ и създаватъ престѣпленията и злото. Черквата, която би трѣбвало да бжде най-великия фаръ въ живота на човѣка, и тя не прави нищо за да научи хората на добро. Сухи догми, единъ зиданъ храмъ, въ него грѣшни и престѣпни люде четатъ и пѣятъ неразбрани за отруденитѣ хора слова. Може би самитѣ слова сж велики сами по себе, но какъ ще ги разбере човѣкъ, който не върва въ ближния си, който не върва, че има Богъ, защото му се проповѣдва единъ Богъ далеченъ нѣкъде въ небето. Единъ Богъ безучастенъ въ тежкия животъ на земята, на хората! Какъ ще ги възприеме човѣкъ тия слова, може би мждри и добри, отъ хора, тънещи въ злоба, умраза неискренность и невежество? А знайно е въ историята и литературата какви чудеса сж вършили словата, които сж излѣзли отъ устата на чисти, искрени, благородни, честни хора, свещеници, управници или други.

Човѣкъ и въ училище не го учатъ да помага на ближния си, да прави добро. Въ днешнитѣ училища се преподаватъ толкова много предмети, толкова противоречиви нѣща, че човѣкъ вмѣсто да се образова излиза съ единъ адъ отъ противоречия въ душата си, преизпълненъ отъ съмнения и недоразумения. Едни го учатъ, че трѣбва да върва въ Бога, чието сѣществуване, обаче, не може да се провѣри. Други, естественицитѣ, учатъ ученицитѣ, че нѣма Богъ, че въ живота трѣбва да преследваме, да се боримъ и премахнемъ слабото, за да можемъ да сѣществуваме. Трети ги учатъ, че убиването за да запазимъ „отечеството“ е позволено. Четвърти, — че за да се прокара

една „нова идея“ трѣбва да убиемъ всичко „негодно“ да я възприеме, всичко старо, което ѝ пречи. Това се обосновавало и отъ историята и отъ събитията. А често виждаме, че тия „нови идеи“ сж дърво безъ коренъ. Напр. не бѣ ли дърво безъ коренъ „новата“ идея на 19 вѣкъ, която се помжчи да „отхвърли“ Бога (думата ми е за онзи Богъ нераздѣленъ отъ хората и всичко въ живота), като създаде максимата, че всичко е материя и че механични закони управляватъ въ живота. Днесъ учениятъ свѣтъ не мисли само механистически. Не е ли дърво безъ коренъ криво разбраната свободна любовъ, която създава разврата въ живота и убива творческиятъ духъ на младежъта и човѣка изобщо. А това не е ли била, а за мнозина още е, една отъ съблазнителнитѣ особености на единъ „новъ строй“?! — Излишно е да се споменаватъ още колко „нови“ идеи, за които ни учатъ да прегазимъ всичко, „да следваме целъта, която оправдава срѣдствата“, и които сж дърво безъ коренъ. И колко зло допринасятъ тѣ на човѣка!

Държава, закони, черква, училище, вестници, книги, не учатъ човѣка какъ да помага на ближния. Негли тѣ го тикатъ къмъ все по-големо зло и неведение. И, ако не сж събуденитѣ съвести на чутки люде, които се срѣщатъ всѣкога, да възстанатъ противъ всички тия порядки на зло и измама и да учатъ своитѣ подобни на свѣтлина, истина и добро, може би никога въ тоя свѣтъ не би имало взаимно помагане, истинско ново (защото новото е свързано съ по-доброто) и напредкъ. Вмѣсто да дадемъ на човѣка една истинска представа за добро — за злото не е необходима, то се върши и безъ философии, ние забъркваме мозъцитѣ на хората съ тъмни философски понятия, съ разни нелепи политически аксиоми и доктрини за добро, и всичко това остава не само неизползувано, а и вредно, защото доброто, което не се използва е зло, носи вреда.

Стига толкова лъжа, стига толкова тъмнина и злоба! Има методи какъ да се научи човѣкъ да бжде добъръ, да помага на ближния си, да го обича. Има положителни методи, които даватъ абсолютенъ резултатъ при всички условия, нрави и време. Преди всичко има една права философия за доброто. Въ нея е първата тайна. Необходимо е всѣки, който иска да учи другитѣ, да бжде самъ другъ — да бжде човѣкъ, въ когото съзнанието е пробудено за доброто, който може да направи самъ съзнателно добро, независимо отъ условията. Коя е правата философия за доброто въ живота? Навсѣкжде човѣкъ трѣбва да бжде ученъ, че той не е само тѣлото, че той има една друга сжщностъ, истинската негова сжщностъ, която не умира. Това е неговата душа. Тази истинска сжщностъ свързва всѣки човѣкъ съ другитѣ, а и съ всичко останало въ живота, съ камънитѣ, тревитѣ и растенията, съ звездитѣ и небето. Така човѣкъ ще види, че въ свѣта, въ живота има единъ великъ смисълъ — да доиде Царството на Бога на земята, царството на истинската творческа хармония, когато ще се създаватъ истински вѣчни ценности. Да се научи човѣкъ да съзнава, че Богъ—това е разумното вжтре въ него, то е сжщото това разумно, което е въ всички хора и нѣща. По този начинъ човѣкъ ще разбере, че е недѣлима частица отъ всичко останало и, че грижата за другиго, за доброто на другиго е грижа за самия себе си. Човѣкъ ще разбере, че мисълъта, чувствата сж сила. Че именно отъ тѣхъ започва доброто, че тѣ сж сжщо основа и на злото.

Необходимо е истинско разбиране за доброто. Учителят казва: „Доброто е извън времето и пространството, за доброто нѣма време, нѣма условия, нѣма мѣсто.“ Това е най-великата, истинска максима, която може да се даде като оржие въ ржцетѣ на човѣка за доброто. Доброто, което е извън времето и пространството, което трѣбва и е независимо отъ условията и мѣстото, дава магическа мощъ въ ржцетѣ на човѣка. Ако азъ искамъ да направя добро нѣма какво да мисля, дали го заслужава този и този човѣкъ, дали наистина ще му допринесе добро. Азъ мога да направя доброто безъ никаква предумисълъ. И ако единъ престѣпникъ намира навсѣкжде добро, то ясно е, че той не може да бѣде престѣпникъ. Но свѣтътъ не е такъвъ, всѣки не само, че не прави добро, но не желае да прави добро. Човѣкъ не е свикналъ да прави малки жертви. Тѣ сж толкова малки почѣкога, при повечето случаи, че представятъ отъ себе си само добрата мисълъ, само доброто желание, които нищо не коштуватъ.

Ние виждаме единъ човѣкъ, който страда боленъ е. Ако бихме били научени да се вглеждаме въ живота на другитѣ, да се интересуваме отъ тѣхъ, ние бихме разбрали, че този човѣкъ се нуждае отъ нашата помощъ. И както бихме желали при подобенъ случай да ни помогнатъ и на насъ, ако ние страдаме, така не можемъ ли ние да пожелаемъ доброто на този човѣкъ и да му помогнемъ?! — Ако ние въ дълбочината на своето сърце горещо желаемъ доброто на другия, ние нѣма да го усѣтимъ какъ ще го направимъ, ние дори нѣма да забележимъ какъ и кой ще помогне на другия — доброто, добрата мисълъ, горещото желание и обичъ ще намѣрятъ свой най-подходящъ проводникъ. Така хората могатъ да спасятъ своитѣ ближни и отъ масови бедствия, стига човѣкъ да иска съзнателно да служи на доброто, на добрата и силна мисълъ, която черпи соковетѣ отъ обичьта — обичьта, която не разграничава, обичьта, която следва великата целъ за творческа хармония и единство въ живота.

Учителятъ казва: „Маиката, ако обича дъщеря си или синътъ си може да го спаси и отъ смъртъта“. Кой разуменъ човѣкъ нѣма опитностъ въ тази насока? Кой уменъ човѣкъ не познава случаи, когато безнадеждни хора оздравяватъ, когато и лѣкари и всички сж безпомощни. Това се дължи само на любовьта на ближнитѣ, на тѣхната бодростъ, добра и силна мисълъ и чувство.

Силната, добра мисълъ парализира всѣко зло, тя дава истинска насока и насочва всѣкиго и всѣкжде къмъ добро. Тя е вѣчно начало на помагането на своя близъкъ. А добра и силна мисълъ имаме само, когато имаме правилни разбирания за нѣщата. Разбирания, които не правятъ концесии, които излизатъ отъ една изпитана, положителна опитностъ и истина — творческото добро на всичко въ живота.

Умниятъ човѣкъ опитва и разбира доброто и истината безъ философии. Въ тази творческа интуиция се крие тайната и силата да помагаме на своя близъкъ. При днешната действителностъ всички, които се наредятъ въ редицата на тия, които служатъ на доброто съ своята мисълъ, съ своитѣ чувства и дѣло безъ да философствуватъ, вършатъ едно отъ най-великитѣ дѣла на земята. Тѣ сж отъ малцината презъ вѣковетѣ, които съграждатъ истински, вѣчно творческото ново.

Дветъ изключения.

Никой не се съмнѣва, че слънцето и утре ще изгрѣе. На какво почива тази увѣреностъ? На факта, че откакъ човѣцитѣ се помнятъ като човѣци, това събитие все е ставало. И наистина, споредъ една формула въ теорията на вѣроятноститѣ, ако слънцето е изгрѣвало въ продължение на 100 години, т. е. около 36,500 дни безъ изключение, то вѣроятността да изгрѣе и утре, ще бжде $\frac{36501}{36502}$ или 0.999975, сиречь практически почти единица. А това ще рече, че събитието е почти сигурно. Изключенията спадатъ въ областта на милионнитѣ части. Ако пъкъ се знае, че слънцето е изгрѣвало, да речемъ, 1 милиардъ години, вѣроятността да изгрѣва то въ течение на още една година, възлиза на $\frac{1000000001}{1000000002}$, т. е. тя ще бжде още по-голѣма. Колкото едно събитие е ставало по-неизмѣнно, съ по-голѣма точностъ, толкова съ по-голѣма увѣреностъ го очакваме пакъ да стане. Отъ чисто теоритично гледище, ние не можемъ да очакваме да изгрѣва слънцето въ течение на още 1 милиардъ години, следъ като то е изгрѣвало вече 1 милиардъ години, съ същата сигурностъ, съ каквато можемъ да очакваме това събитие въ течение на още само една година, както бѣше въ по-горния случай. Тукъ вѣроятността е $\frac{1000000001}{2000000002}$, сир. $\frac{1}{2}$, и следователно събитието е съмнително. Това показва, че ние които разполагаме съ кѣси мѣрки на време и пространство, които имаме твърде оскѣдни познания за историята на свѣта, не можемъ да предричаме съ сигурностъ настѣпването на известни събития — колкото и сигурни да ни изглеждатъ днесъ за днесъ, колкото и да ни се струватъ резултатъ отъ единъ неумолимъ природенъ законъ — щомъ като тия събития се отдалечатъ много по време и пространство. Казвамъ „и пространство“, защото и далечнитѣ обекти, като за примѣръ астрономичнитѣ, които ни се разкриватъ чрезъ инструментални наблюдения, не могатъ да ни вдѣхнатъ пълна увѣреностъ. Натрупанитѣ грѣшки отъ нашитѣ наблюдения правятъ резултатитѣ несигурни.

При изучаване процеситѣ на природата, нашата чисто човѣшка несигурностъ произтича отъ голѣмитѣ, почти безкрайни за насъ, интервали на време и пространство.

Ала има друга една областъ — областта на човѣшкия животъ, както индивидуаленъ така и социаленъ — въ която нашата неувѣреностъ се дължи на други причини. Тукъ ние сме почти изцѣло въ областта на вѣроятноститѣ, кждето покрай приблизителнитѣ, статистични закономерности, ние често се натѣкваме на редъ „отклонения“, „случайности“, „изключения“. Кой отъ насъ може да очаква съ същата сигурностъ, съ каквато очаква изгрѣва на слънцето, че единъ влакъ, който въ течение на 30 дни, да речемъ, е трѣгвалъ точно въ 8 часа сутринята, ще трѣгне въ 8 часа и на 31-ия день? Макаръ тукъ вѣроятността, както ни я дава формулата на Jevons'a, да е $\frac{31}{32}$ или 0.973... значи практически достатъчно близка до единица, все пакъ ние не можемъ да очакваме това събитие съ същата увѣреностъ, както изгрѣването на слънцето. Въ този случай, ние можемъ да очакваме изобщо повече изключения, отколкото при първия. Особено пъкъ, ако такива вече сж

настъпили. Ако заприемър, единъ български влакъ, въ течение на 30 дѣня, 28 пѣти е трѣгвалъ точно въ 8 ч., а 2 пѣти е закѣснѣлъ, вѣроятността да трѣгне на 31-ия дѣнь пакъ точно въ 8 часа, е вече по-малка, именно тя е $\frac{29}{32}$ или 0,906...

Колко можешъ да се разчиташъ тогава на единъ човѣкъ, който отъ 19 случаи, въ които си ималъ работа съ него, 14 пѣти ти е казалъ истината, а 5 пѣти те е излъгалъ? Споредъ сжщата формула: $\frac{15}{21}$ или около 71 %. И наблюденията потвърждаватъ, общо взето, тая формула, която има впрочемъ емпириченъ произходъ. Ясно е, следователно, че у този човѣкъ истинолюбието се намира въ процесъ на развитие. То още не произтича у него отъ единъ непреривенъ вжтрешенъ изворъ, отъ единъ непоколебимъ вжтрешенъ принципъ, а търпи външни влияния, колебае се. И тогава, подъ човѣкъ съ характеръ, подъ добродѣтеленъ човѣкъ въ истинска смисълъ на думата, трѣбва да се подразбира човѣкъ, у когото вѣроятността да прояви едни или други душевни качества клони къмъ единица, дори е единица. Съ други думи, тя престава да бжде вѣроятностъ, а се превръща въ нѣщо сигурно. Ясно е тогава и друго: защо хората съ характеръ, защо мждрецитѣ не обещаваатъ да сторятъ нѣщо, освенъ за единъ пѣтъ. При постоянно флуктуиращитѣ условия на земята, да се обещава повече, е рисковано. И наистина, формулата показва, че колкото по-малко пѣти искаме да се сбъдне едно събитие, което вече е ставало до сега, толкова по-голъма е вѣроятността то пакъ да стане. Заприемър, ако искаме влака на 31-ия дѣнь, т. е. още веднѣжъ, пакъ да трѣгне въ 8 часа, вѣроятността е $\frac{31}{32} = 0,973$. Но ако искаме това да стане още 10 пѣти, вѣроятността ще бжде $\frac{31}{42} = 0,738...$, значи много по-малка.

Спомняме си тогава и формулата на Христа, която сумира мждростта на цѣлата житейска опитностъ: „Не се грижи за утрешния дѣнь. Доста е на дѣня собственото му зло“. Она, който е изрекълъ тая формула, която има характеръ на статистиченъ законъ, е ималъ очевидно задъ гърба си опитъ, опитъ, опитъ. Който може да се вдълбочи въ нея, ще схване интуитивно каква интимна връзка сжществува между тоя законъ, който цари въ свѣта на вѣчнитѣ промѣни, въ свѣта на противоположноститѣ, и закона за вѣчното настояще, който — твърдятъ — сжществува въ Абсолютния свѣтъ — твърдение, което е впрочемъ ясно отъ математично-теоритични съображения.

Въ тоя редъ на мисли, естествено се слага въпросътъ за „случайноститѣ“, за щастливитѣ или злощастни „съвпадения“ и т. н. Думата „случайностъ“, отъ гледище на статистичната наука, не значи нѣщо незакономѣрно, а нѣщо такова, което поради своята рѣдкостъ, не може да се подведе подъ нѣкой познатъ законъ. Тая дума означава намѣса на фактори, които лежатъ вънъ отъ причинния комплексъ, що обуславя дадено събитие.

Така наприемър единъ човѣкъ, който отъ сума време се лута да се настани на работа до „законния редъ“, среща случайно на улицата нѣкой старъ познатъ, съ когото не сж се виждали отъ години. Спиратъ се, здрависватъ се, заприказватъ. Отъ дума на дума става речъ за „назначението“. Оказва се, че този старъ познатъ е близъкъ на „министѣра“ или „началника“ и пр. и пр. — и работата се урежда. Щастлива случайностъ!

Или другъ нѣкой — както се е случило горе-долу съ откривача на радия, Кюри — си върви по улицата, но на жгѣла, кога да прекоси улицата, се сблъсква съ нѣкой автомобилъ, който го премазва. Злощастна случайность, злополука!

Такива работи не се случватъ всѣки день, но и не толкова рѣдко както намъ се струва. Статистикитѣ за примѣръ относно злополукитѣ, що ставатъ въ течение на 1 година въ нѣкоя страна, даватъ числа, които или се покриватъ, или показватъ извѣстенъ периодичитетъ — при по-точно изследване.

Но да видимъ, какво имаме въ приведенитѣ примѣри. Службогонетѣтъ си върви по улицата, погълнатъ отъ своитѣ грижи и тревоги. До мига на срещата, неговиятъ животъ и сѣдба сж се развивали съвсемъ независимо отъ житейския пѣтъ и сѣдба на неговия познатъ, който сжщо така съвсемъ независимо отъ първия, е станалъ влиятеленъ човѣкъ. Значи, имаме две независими една отъ друга — привидно поне, отъ гледище на нашия ограниченъ погледъ — линии на животъ и сѣдба. До мига на срещата — никакви пресичания. При срещата — въ единъ даденъ моментъ — става едно пресичане на дветѣ линии. Но туй пресичане вече обуславя по-нататѣкъ сѣдбата на единия отъ тия двама души. После тѣ могатъ да си трѣгнатъ пакъ всѣки по своя пѣтъ, независимо единъ отъ другъ, но въ единъ моментъ поне тѣхнитѣ пѣтища сж се пресѣкли. За първия — това е очевидно единъ сѣдбоносенъ моментъ, макаръ и да си мисли, че се дължи на щастлива „случайность“.

Дълбоко погледнато, както почти при всички подобни „случайности“, тукъ имаме намѣса на единъ трети факторъ, който западняцитѣ наричатъ „сѣдба“, а източнитѣ народи зоватъ „карма“ и т. н. Сѣдбата, която владѣе всички тѣчности на „простата и сложна лихва“, на „падежитѣ“, сир. владѣе цикличния ходъ, периодичитета на времето, спосреща въ единъ опредѣленъ моментъ две привидно независими „причинни редици“, както се изразяватъ въ статистичната терминология.

Това лежи въ нейната — непонятна за насъ — власть

Тукъ се разкрива широкъ просторъ за теоретизиране за всички ония, които ги занимаватъ животрептящитѣ въпроси за „сѣдбата“, „кармата“ и пр. Каквото и да се теоризира обаче, фактитѣ за тия „сѣдбоносни случайности“ сжществуватъ и често представятъ важни възли въ оная тънка мрежа отъ събития, която човѣшката сѣдба изплита.

На край ще спомена пжтемъ за единъ другъ видъ „изключения“, за чието сжществуване ние надали щѣхме да имаме и понятие дори, ако не ни се кажеше нѣщичко за тѣхъ отъ ония, които знаятъ, но за чието действие ние все пакъ се доаждаме отъ редъ „личби“.

Въ нѣкои отъ своитѣ бесѣди, Учителътъ загатва, че днешната епоха затова именно е особено важна, защото въ нея се съвпадатъ две изключения: едно изключение, което настѣпва на земята и едно изключение, което се случва на слънцето. И пояснява: „Въ окултната меха-

ника съществува единъ законъ, споредъ който на всѣки 100 милиона обръщения на едно колело въ живата природа, настѣпва едно изключение“. Не мога да си позволя да тълкувамъ тия думи, защото тѣ далечъ надхвърлятъ сферата на съвременнитѣ знания, ала все пакъ ги привеждамъ, за да наведе на мисълта, че много отъ ония пертурбации, кризи, промѣни, които — изглежда — засѣгатъ по-издълбоко живота на съвременното човѣчество, се дължатъ негли на по-дълбоки причини, дължатъ се на фактори отъ космично естество. И че тия промѣни идватъ, очевидно, по единъ предѣлченъ законъ, следвайки ритмичнитѣ пулсации на Времето.

2.

* * * * *

Д-ръ Ели Рафаиловъ.

За физиогномичната прилика между животнитѣ и човѣка.

Странно, но е безспоренъ фактъ, че човѣкъ повече или по-малко прилича на нѣкое животно или пъкъ въ неговото лице изпѣква най-силно една черта на дадено животно или една сума отъ черти на разни животни. Наредъ съ душевнитѣ, моралнитѣ и интелектуални особености на човѣка, той притежава сжщо и животински наклонности, които като надделятъ, даватъ на човѣка и външенъ изразъ на животно. Въ всѣка една отъ толкова разнообразнитѣ глави на животни, казва Karl Noghe¹⁾ въ своето Въведение въ Физиогномията, ние несъзнателно виждаме една типична характерна особеностъ. Баснитѣ ни учатъ да разпознаваме тия особенни черти у разнитѣ животни. Въ устата на народа се търкалятъ отъ време разни опрелѣления за хората: „Той е хитъръ като лисица“, „силенъ и благороденъ като лъвъ“, „добродушенъ като овца“ и пр. пр. Това е плодъ на онази несъзнавана работа на народнитѣ маси въ вѣковете за опознаване на околната срѣда. Да може човѣкъ възъ основа на системни проучвания да разпознае въ своитѣ подобни разнитѣ животни — черти, които градятъ тѣхния характеръ, това е целта на онази частъ отъ Характерологията, която се занимава съ животинскитѣ типове.

Изучването на животинскитѣ типове или зооморфната символика е почнало отъ най-стари времена. Още Аристотель е писалъ върху това. Порта е създавалъ една система отъ тѣзи схващания, Лафатеръ изтъкналъ голѣмото ѝ значение, а въ по-модерно време Софусъ Шакъ, който е билъ художникъ, е възкресилъ това учение и го обосновалъ съ исторични имена. Въ настояще време нѣма физиогномъ и характерологъ, който да не е посвѣтилъ десетилѣтия въ изучаване на зооморфнитѣ типове. Това е сжщо една отъ най-интереснитѣ области въ генетическата антропология. Върху това, че въ човѣка, тъй да речемъ, живѣятъ

1) Karl Noghe — Jn jedes Menschen Gesichte steht seine Geschichte — Eine Einführung in die Physiognomik. Orania Verlag. Oranienburg.

разни животни, които му даватъ лицевиятъ изразъ и проява, можемъ да приведемъ нѣколко твърде интересни примѣри, които дава Génia Lioubow²⁾ въ своята хубава книга „Лицата и душиѣ“: Единъ медикъ, приятель на Любова и разправилъ, че единъ пациентъ на около 40 години въ една видна западна болница страдалъ отъ неврастения. При своитѣ кризи този едъръ човѣкъ почвалъ да ходи на четири крака, да лае и хапе и да върши като куче всички цинични работи. Това обаче, което е било много очебийно е, че този човѣкъ ималъ както черепна конструкция, така сжщо и лицевъ изразъ подобни на голѣмо куче. Другъ случай, който разправя Любова е: Единъ нейнъ познатъ, който инѣкъ билъ много приятенъ, лицето му напомняло на петель. Този човѣкъ ималъ голѣмъ успѣхъ въсредъ женитѣ. Ималъ, обаче, и лошия навикъ да си повдига раменетъ и горната частъ на ржцетъ повече отколкото би трѣбвало (нѣщо характерно за петлитъ, които си повдигатъ силно крилетъ). Къмъ трийсетата си година той се разболялъ тежко отъ треска, но оздравѣлъ. Следъ това по обѣдъ, но особено по вечеря го обхващалъ особенъ нервенъ трепетъ, очитъ му ставали много блестящи, изправялъ се и почвалъ да кукурига като петель. Това траяло докато му минѣла треската. Подобни странни факти има твърде много въ живота — тѣ трѣбва да се издирятъ и съпоставятъ правилно отъ характерологично гледище.

При систематично разглеждане на животинскитѣ типове, ще бждатъ изнесени въ най-сбити линии чиститѣ типове животни, които се установяватъ по човѣшкото лице и глава. Често въ единъ образъ могатъ да се наблюдаватъ чертитѣ на два, три и повече животни типове. Това показва, че този човѣкъ има по-сложна психология, но чистиятъ типъ е най-цененъ въ една основа на това учение. Който може да различи чистия типъ, той по-лесно ще се справи и съ смѣсцитѣ. Като основа за описание на чиститѣ зооморфни — типове ще послужатъ типовеѣ дадени отъ Génia Lioubow, James Redfield³⁾ както и даннитѣ, които се намиратъ изъ беседитѣ на Учителя, и които ни е далъ устно той отъ своята голѣма практика.

Лъвъ. Всѣка една висша духовна и интелектуална индивидуалностъ бива повече или по малко белязана отъ типа лъвъ. Рѣдко, обаче, типътъ лъвъ идва чистъ у хората. Той бива свързанъ съ типа орелъ, слонъ и др. Главата на типа лъвъ е срѣдно голѣма, закржглена, по-нѣкога клони къмъ долихокефалната. Лицето е почти закржглено четвъртито. Чело широко, излеко насочено назадъ. Носъ правъ, въздълъгъ, живъ съ доста мощна основа и трепкащи ноздри. Челюсти силно развити, но не груби. Ябълки на лицето изпъкнали. Брада (чоканче) издадена напредъ съ закржглено четвъртито очертание. Очи доста голѣми — кафяви, кестяняви до бакърени, сиви до сиво-сини; погледъ свѣтящъ, ясенъ, топълъ и обземащъ. Вежди гжсти, прави или извити. Уши немного голѣми, финни и правилни. Уста доста голѣма съ пълни устни, но хармонична. Цвтъ на кожата рѣзбледъ до розовъ. Коса обилна златисто-руса, бронзова или огнено златиста. Гласъ плътенъ,

2) Génia Lioubow—Les Visages et les Ames—Edition Ernst Flammarion. Paris.

3) James W. Redfield — Comparative Physiognomy — or Resemblances between Men and Animals. — Fowler & Wells C-o. New-York,

топълъ, сладъкъ и звученъ. Походка тиха, тежка; жестове пълни съ сила, темпераментъ и грация.

Тия хора сж добри, благородни, толерантни, идеалистични и преданни, съ смѣлъ, животрептящъ, гордъ характеръ. Нещастие, страдание неможе да ги сломи; гнѣвътъ имъ е страшенъ.

Génia Lioubow казва, че образътъ на лъва представя, почти всѣкога, гения.

Редфилдъ счита, че германцитѣ сж белязани силно отъ типа лъвъ. Нѣщо царствено характеризира този типъ.

Учителътъ казва, че германцитѣ понеже сж силно белязани отъ типа лъвъ сж енергични, предприемчиви борчески натури, но и разрушителни.

Орелъ. Челото, носътъ и очитѣ сж най-типични у този типъ. Очитѣ сж голѣми, изразителни, добре отворени съ рѣзъкъ, остъръ, пронизателенъ погледъ и металически блѣсъкъ. Най-често биватъ кафениени, съ орѣховъ цвѣтъ или златисто-кафяви и сиво-сини. Носътъ е излеко орловъ, а не пречупено извитъ. Челото иде сякашъ надъ очитѣ — има четвъртитъ идъ. Лицето и тѣлото бива изящно съ хармонични и горди движения и жестове. Гласътъ е силенъ и звученъ съ високъ тембъръ.

Тия хора сж особено горделиви, горещи въ чувствата и голѣми ентузиастични. Особено величие лѣха отъ тѣхъ. Тѣ сж обаче, ужасно гневливи, буйни и наклонни къмъ деспотизмъ.

Плутархъ казва, че перситѣ сж имали особено чувство къмъ орловия носъ. Тѣ сж повѣрвали висшитѣ държавни постове повече на хора, които сж имали подобенъ носъ, отколкото на други.

Учителътъ казва за орела, че има една висока култура. Еднобрачието на тази птица говори много въ този смисълъ.

Биволь-Телецъ. Този типъ е съ продълговато — четвъртито лице, набито, съ месести гънки. Цвѣтъ жълтъ, черенъ или червеникавъ. Очи голѣми и изпъкнали, погледъ съсредоточенъ и тежъкъ-меланхоличенъ, челото е ниско и неравно. Носъ дебелъ, едъръ, непропорционаленъ, чипъ и слабо процепенъ на края. Уста голѣма и съ дебели устни. Брадичката се губи въ месата, сжщо и ушитѣ сж много дебели. Гласътъ е глухъ, немного приятенъ.

Това сж хора тежки и въ ума и въ живота, съ тежко настроение, но съ голѣма физическа сила, съ голѣмо търпение и издържливостъ на физически трудъ. Хора въ биволски образъ сж много мудни и апатични.

Телецътъ се отличава съ по-голѣма живостъ и интелигентностъ, която се дължи на външни фактори и злопаметностъ. Челото е твърде ниско, вратътъ е много кжсъ, дебелъ, издутъ и мускулестъ. Такъвъ вратъ говори за единъ грубъ и бруталенъ характеръ. Подобни хора биватъ и голѣми месоядци.

Йоханесъ Батиста Порто казва, че хора съ подобни белези биватъ злопаметни, свадливи и съ тежко агресивно разположение на духа.

Бикътъ като типъ, казва Редфилдъ се среща много у английскитѣ жени. Въобще този типъ Бикъ — Биволь-Телецъ е присжщъ на англичанитѣ.

Учителят казва, че англичаните имат силата си на гърба и отзадъ, — тамъ е тяхната психологическа и физическа сила, подобно на Бика.

Конь. Почти всички физиогномисти говорятъ, че типътъ конь е единъ отъ най-добрите. Тѣзи хора иматъ продълговато пропорционално, овално немесесто лице. Цвѣтътъ на кожата бива ясенъ, розовобѣлъ, рѣдко матово-кафявъ. Широко чело, слабо вгънато по срѣдата и излеко полегнало назадъ. Очи бадемовидни, голѣми, блестящи и прозиращи — сиви, сини, жълтеникаво-кафяви, кестеняви, черни. Вежди сводести или въобще извити. Носъ голѣмъ, правъ или слабо орловъ, ноздри живи, трепкащи. Уста голѣма, съ пълни устни, правилна и хармонична. Брадичка (чоканче) издадена напредъ, заоблена и обикновено съ ямичка. Уши срѣдно голѣми, правилни. Коса обилна. Тѣлосложение високо. Ръце дълги, но съ финни пръсти.

На тия хора е присъщо изяществото, понѣкога тѣ вследствие голѣмото високомѣрие отблъскватъ. Гласътъ бива звученъ, високъ, топълъ — хора годни за добри пѣвци. Инакъ сж преданни, искрени, услужливи, смѣли, преизпълнени съ величие. Предразположени сж къмъ социаленъ животъ, довѣрчиви и затова понѣкога наивни. Понѣкога биватъ още много каприциозни, промѣнчиви и арогантни.

Виргилий въ своите „Георгики“ казва за коня: „Той е бързъ, пластиченъ, ходи съ самочувствие“.

Редфилдъ казва за хората отъ типа конь, че биватъ едни отъ най-добрите артисти, пѣвци, художници. Пегасъ е емблема на най-възвишеното въ изкуството или най-висшето вдъхновение. Редфилдъ и Учителятъ считатъ, че този типъ хора се срѣщатъ най-много измежду италиянците.

Магаре. Това е предимно мъжки типъ, много по-рѣдко се срѣща у жените. Лицето е дълго и широко, съ набръчкани меса. Челото е ниско и тѣсно. Очи голѣми, силно изпъкнали, съ тежъкъ, муденъ погледъ — кестеняви, свѣтло кафяви или измито сини. Носътъ е много характеренъ — дълъгъ, представляващъ една нагъната линия. Уста несъразмѣрна, съ нависнали месести устни. Уши дълги, тѣсни, месести, много нависоко седящи — крайно неграциозни. Кожата бива силно бледна, землеста или червеникава. Гласътъ е гърлесто — сдавенъ.

Хората отъ този типъ сж тежки въ движенията, ръцете имъ сж като лапи и твърди, пръстите имъ възлести и кжси. Тѣ сж тежки и въ душата — велики инатчи. Мързеливи, злопаветни, мудни.

Аристотелъ счита дългите уши отъ магарешки типъ като признакъ на голѣма животинщина. Други физиогномисти считатъ, че отитъ отъ магарешки типъ сж изразъ на безсрамие и дуращина — глупостъ. Физиолозите виждатъ връзка на подобни очи съ хидроцефалията въ мозъка, което се отразява дегенеративно на мозъчните центрове.

Коза (Козелъ). Хора съ срѣденъ ръстъ, сухи, съ четвъртито очертание на туловището. Главата е въздълга, съ много характерна заострена брадичка. Челото и носътъ, който сжщо завършва съ заостренъ връхъ, представятъ една почти непрекъсната права линия. Веждите сж жгесто пречупени. Устата е малка, съ месести устни. Очите сж доста голѣми, слабо изпъкнали, медено-кафяви до жълто кафяви. Погледътъ

е живъ, подвиженъ, топълъ. Тѣхната походка е крайно отмѣрена, жестоветѣ сж бързи, трескави.

Този типъ бележи хора съ висока интелигентностъ, голѣмо въображение и чюдна паметъ. Тѣ сж сжщо голѣми егоисти, каприциозни, промѣнчиви, непостоянни, бѣглювци и крайно похотливи. Тѣхниятъ носъ говори, че обичатъ навсѣкжде да си „въвиратъ носа“. — Тѣ сж крайно любопитни.

Въ митологичната символика, козелътъ е Сатиръ. Той е сжщо единъ отъ символичнитѣ образи на демона.

Редфилдъ казва, че голѣма частъ отъ семитската раса, а сжщо и нѣкои други азиатски племена сж силно белязани отъ типа козелъ. Той установява сжщо, че този типъ е силно отбелязанъ и въ много апостолски лица.

Овца (Овенъ). Лицето у този типъ е продълговато крушообразно, съ издуто, доста развито чело. Очитѣ биватъ покрити отъ гънката на клепкитѣ, немного голѣми сини или свѣтло кафяви и неизпъкнали. Погледъ страхливъ, но добъръ. Носъ извитъ и заостренъ. Уста голѣма, съ месести устни. Уши едри и дебели. Тия хора се доста привързватъ. По принципъ сж мизантропични, егоистични, особено, когато цвѣтътъ на кожата е ржжидиво-костенъ. Тѣ сж глупаво-свадливи, невъзпитаеми.

Йоханесъ Порта казва, че хора отъ този типъ иматъ почти всѣкога отворена уста и сж крайно недружелюбни, брутални, ненаситни.

Редфилдъ вижда у този типъ и редъ положителни черти — тѣ биватъ много пожертвувателни. И не напразно християнскитъ символъ на жертвата е агнето. Той намира, че този типъ е силно застѣпенъ въ разнитѣ му вариации у гърцитѣ. Въ старото гръцко изкуство и архитектура преобладаватъ много елементи, присжщи на овена. Много отъ виднитѣ гръцки философи сж белязани отъ този типъ.

Гарванъ. Хората отъ този типъ веднага правятъ впечатление съ широкия, гърбавъ и заостренъ, досущъ безъ ноздри, носъ. Лицето се стѣснява надолу като конусъ; тѣлесно слаби, сухи. Чело по срѣдата изпъкнало. Очи изпъкнали, черни, кестеняви, свѣтло-кафяви, сиви; погледъ остъръ. твърдъ, безсраменъ. Уста голѣма, съ тънки, сѣкашъ изрѣзани устни. Кожа черна или много червена. Коса предимно блестящо черна. Ржце дебели, груби, твърди; прѣсти кжси, възлести, съ извити твърди нокти. Подвижни, но неграциозни и несигурни въ движения и жестове, Гласъ кжсозвученъ и пронизващъ.

Този типъ бележи хора, които дирятъ и ровятъ навсѣкжде, много любопитни, обичатъ да дигатъ голѣмъ шумъ и сж нахални, Такива хора биватъ лъжци, безочливи, крадци. Болшинството отъ крадцитѣ и узурпаторитѣ сж белязани отъ типа гарванъ.

Мечка Белязанитѣ отъ този типъ иматъ или много голѣма или много малка деформирана глава, съ неправилно четвъртито очертание. Челото е низко, очи измито-сини или черни, малки и хлѣтнаи; погледъ почти неопредѣленъ. Носъ крайно неграциозенъ, сплесканъ, даващъ счупена крива, съ чипъ муцунестъ връхъ. Бузи продълговати. Уста почти винаги отворена, съ дебели, заострени по срѣдата нависнали устни. Чоканче почти неразвито или съвсемъ малко. Кожата имъ бива землеста, червеникава до черна. Обикновено иматъ силно развитъ стомахъ и вгънати рамена и гръбъ. Ржце лапести, твърди, възловидни,

безформени. Движения и жестове тежки, повлечени. Гласъ глухъ, гърлестъ.

Въ душевно отношение тия хора сж сжщо така тежки, свадливи. Тѣ биватъ доста лицемѣрни, безочливи и затова могатъ да минатъ за умни. Алчни, злопаметни, неблагодарни, крайно егоистични.

Редфилдъ счита, че разнитѣ видове мечки намиратъ своитѣ човѣшки съответствия у разни народи. Измежду индийцитѣ се намиратъ много приличащи на даденъ типъ мечки. Измежду туземнитѣ американци сжщо много хора приличатъ на мечки. Бѣлата мечка е особено присжща за голѣма часть руснаци. Тя, обаче, споредъ Учителя има редъ хубави качества отъ семейно и социално гледище.

Учительтъ казва изобщо за мечкитѣ, че тѣ сж добри родители — гледатъ добре децата си, но сж крайно злопаметни.

Вълкъ. Този типъ хора иматъ заострено лице, съ неправилно и лошо чело; малки вдълбани очи, съ остъръ, жестокъ, кръвнишки погледъ и предимно съ безцвѣтно-сивъ цвѣтъ. Вежди пречупено-извити. Носъ чипъ, тжпо заостренъ. Уста несъразмѣрна, съ набръчкани устни и нѣкакъ изтеглени. Жби остри, дълги, жълтеникави или черни. Чоканче кжсо. Уши дебели и груби. Цвѣтъ землестъ, тъмно червенъ, костно-ржждивъ. Коса черна, кафява, твърда и плоска. Гласъ нѣмъ, глухъ, крайно неприятенъ. Ржже тѣсни, дълги, възлести, груби. Крака дълги, нѣкакъ плоски. Походка и жестове несигурни, но доста финни.

Хора агресивни, ужасно зловни, диви, мизантропични. Йоханесъ Батиста Порто казва за такива, че сж по-лоши, отколкото може да се мисли.

* * * * *

Богомилството на западъ*).

Най-богатитѣ барони се считали щастливи да имъ обслужватъ на трапезата. Тѣ имъ давали коне, доставяли имъ охрана при пжтуване и правѣли дарения за тѣхното общежитие. Въ време на опасностъ тѣ ги скривали и ги предизвестявали за приближаването на неприятеля и сами се излагали, за да ги заведатъ до нѣкое безопасно мѣсто.

Съ уважение хората следвали тѣхнитѣ съвети и упжтвания. Тѣ упражнявали едно влияние, което благороднитѣ, както и хората отъ народа съ готовностъ приемали. Благословението имъ имало голѣма цена за тѣзи, които го приемали. Когато вѣрующиятъ срещалъ нѣкого отъ съвършенитѣ, той го прегръщалъ и искалъ да бжде благословенъ. Женитѣ поздравявали, като навеждали главата и туряли ржце на гърди. При влизане и излизане отъ една кжща, съвършенитѣ благославяли обитателитѣ. Сжщото почитание се отдавало и на женитѣ съвършени; хората търсѣли тѣхното благословение, колкото и на мжжетѣ съвършени.

И най-голѣмитѣ противници на богомилитѣ сж изтъквали въ своитѣ съчинения чистотата и строгостъта на богомилскитѣ нрави. Тѣ

*) Вижъ кн. 3.

се стараели да реализиратъ споредъ силитѣ си съвършения типъ човѣкъ. Хората, които въпрѣки хилядитѣ опасности, се държатъ о своитѣ идеи, които съ радостъ отиватъ въ пламъцитѣ, иматъ единъ високъ идеалъ.

Тѣ не правѣли нищо безъ молитва, безъ да поискатъ благословението на Бога. Външността имъ била проста и скромна.

Вѣрующитѣ водѣли единъ животъ активенъ, на трудолюбие. Тѣ считали работата като единствено срѣдство за задоволяване собствениѣ нужди и нуждитѣ на обществото.

Богомилитѣ проявявали голѣмо милосърдие къмъ беднитѣ, къмъ нещастнитѣ, къмъ затворницитѣ, къмъ заточеницитѣ. Това било изтъквано и отъ противницитѣ.

Това, което най-много привличало вниманието на народа къмъ тѣхъ, билъ тѣхниятъ чистъ и простъ животъ и тѣхнитѣ добродетели. Мнозина, като виждали радостта, съ която отивали на кладата, се обявявали при изгарянето имъ за тѣхни последователи.

Богомилитѣ винаги сж казвали истината. Той е билъ по-скоро готовъ да умре, отколкото да каже лъжа. Съвършенитѣ сж изключвали отъ своя животъ всѣко насилие и всѣко участие въ война. Тѣ не носѣли оржие съ себе си и не си служили съ него. Понеже били и противъ убиването на животни, били пълни вегетарианци. Хранѣли се съ растителни произведения: плодове и зеленчуци. Сжщо така не употрѣбавали и спиртни питиета.

Нѣмскиятъ императоръ Хенрихъ III повикалъ арестувани богомили и въ негово присѣствие епископътъ, който принадлежалъ къмъ свитата му, спорилъ съ тѣхъ. И най-много ги изненадало, че богомилитѣ не ядѣли месо и не убивали животни. Богомилитѣ казали, че на единъ християнинъ е забранено да убива животни. За да ги турятъ на изпитъ, епископътъ имъ заповѣдалъ да убиятъ въ тѣхно присѣствие кокошка. Понеже отказали, тѣ били обявени за еретици, и императорътъ заповѣдалъ да бждатъ обесени.

Често убиването на животни служело на противницитѣ като срѣдство за удостовѣряване, дали лицето принадлежи къмъ богомилското движение. Споредъ Стефанъ дьо Борбонъ католическитѣ войници въ време на кръстоноснитѣ походи противъ албигойцитѣ си служели съ този методъ: на подозрителнитѣ предлагали да убиятъ кокошка или друго животно, и при отказъ познавали, че сж албигойци. И инквизицията си служела въ нѣкои случаи съ това срѣдство.

Единъ писателъ върху богомилитѣ казва: „Това, което правѣше най-много впечатление на хората отъ всички класи, бѣше строгостта на тѣхнитѣ нрави, чистотата и честността на тѣхния животъ. И духовницитѣ даже признавали, че не знаятъ, що да мислятъ за тѣзи хора, които не лъжатъ, нито се кълнатъ.“

Съвършенитѣ живѣели цѣломждренъ животъ. Има записанъ следния интересенъ случай:

Въ Реймсъ имало въ 1170 год. тайно албигойско братство. Единъ духовникъ при разходка се срещналъ съ една девойка и като почналъ да ѝ говори непочтено, тя го отблъснала и казала, че за винаги ще остане цѣломждрена, за да може да расте душата. По тѣзи ѝ думи той позналъ, че тя трѣбва да е албигойка, и я арестувалъ

като подозрителна въ ересъ. Почнали да я разпитватъ, и въ своето добродушие тя казала да повикатъ жената, отъ която взела първитѣ уроци по учението и която била способна да обори всички аргументи противъ. Арестували и оная жена. И всички били очудени отъ нейния куражъ и отъ способността на защитата ѝ. Следъ това тѣ били арестувани отдѣлно. Другата е имала условия да избѣга отъ затвора, а младата мома била заведена на кладата, безъ да пролѣе нито една сълза. Тѣлпата била трогната отъ радостта ѝ, съ която умираше въ пламъщитѣ, и вмѣсто да я къдне, тя я сравнявала съ християнскитѣ мъченици.

Къмъ богомилитѣ принадлежали хора отъ разни класи: както отъ широкитѣ народни маси, така и благородни, които въ Италия и Франция притежавали образование и умствена култура.

Когаго въ френски богомилски семейства се случвали нѣкои способни младежи, пращали ги въ парижкия университетъ. Споменава се за разни книги, писани отъ богомилитѣ, но всичко, писано отъ тѣхъ, било изгаряно отъ инквизицията.

За подготовяне на децата още отъ малки въ новия духъ и за подпомагане за събуждане на всички тѣхни заложби и на божественото въ тѣхъ, тѣ имали детски училища. Въ всички страни, дѣто е имало богомилски общества, е имало такива училища. Важно е, че богомилитѣ, подобно на Всемирното Бѣло Братство въ България днесъ, е обръщало особено внимание на музиката. Тѣ сж имали пѣсни за възрастни и деца. Последнитѣ били изучавани отъ дѣцата въ тѣхнитѣ училища. Богомилитѣ сж поставяли край пѣтищата и въ горитѣ книги, за да ги взематъ интересувачи се минувачи и по този начинъ да се съдействува за разпространението на идеитѣ.

Богомилитѣ сж владѣли и медицината. Въ Франция албигоецътъ Вилхелмъ Гаренъ билъ затворенъ отъ хората на рицаръ Вилхелмъ Матфредъ, който сградаль отъ парализация. Албигоецътъ му казалъ, че ако бжде освободенъ, ще го освободи отъ болестта му. И наистина, той го излѣкувалъ, и тогазъ рицарътъ станаль последователъ на албигойството.

Както споменахъ и по-рано, богомилството е било едно окултно движение. Тѣ сж изхождали при своята дейность отъ знанието на великата божествена наука. Между другото, както казахме и по-рано, тѣ сж знаели и за прераждането. Немскиятъ историкъ Дьолингеръ, френскиятъ историкъ Шмидъ и други потвърждаватъ, че тѣ сж знаели и проповѣдвали за прераждането като законъ за човѣшката еволюция.

И народътъ е долавяль, че богомилитѣ владѣятъ известно по-дълбоко знание: той имъ приписвалъ свѣрхестествени сили. Народътъ вѣрвалъ, че богомилитѣ могатъ да влияятъ на вѣтроветѣ и пр.

Самитѣ богомили казвали, че въ тѣхното общество е запазена способността да се правятъ така нареченитѣ „чудеса“, което е обещано отъ Христа на повѣрвалитѣ. Това е само загатване за онова висше знание, което тѣ притежавали.

Видѣхме въ предишнитѣ статии, че розенкройцерството е произлѣзло отъ богомилството. Тогазъ за да пояснимъ, какво влияние е имало розенкройцерството (а чрезъ него и богомилството) за културното развитие, ще приведемъ следния пасажъ отъ единъ западенъ окултистъ:

„Въ 13. вѣкъ единъ инструкторъ съ голѣма духовность, който носѣше символичното име Християнъ Розенкройцъ, дойде въ Европа. Той основа мистичното общество на розенкройцеритѣ съ цель да разгледа християнството въ свѣтлината на окултизма и да обясни тайнитѣ на живота отъ двойна гледна точка: научна и религиозна. Раждането на Християнъ Розенкройцъ означава началото на една нова епоха въ културата на западния свѣтъ. Това лице постоянно се въплотяваше отъ тогазъ насамъ въ тая или оная европейска страна. Той има висока степенъ на посвещение и представлява съ своята дейность могъщъ факторъ въ западно-европейския животъ. Той работи съ алхимичеситѣ въ продължение на много вѣкове преди началото на съвременната наука. Той е, който вдъхнови чрезъ единъ посрѣдникъ важнитѣ съчинения на Бекона. Яковъ Бьоме и др. получиха отъ него вдъхновението, което дава на съчиненията имъ онази мощъ на духовно просвѣтление. Неустрашимитѣ души, които се отказватъ да се ограничаватъ чрезъ научния или религиозния догматизъмъ и които, отхвърляйки повърхностнитѣ възгледи, проникватъ до духовния центъръ на нѣщата, безъ да обръщатъ внимание на клеветницитѣ и ласкателитѣ, получаватъ вдъхновение отъ сжщия източникъ, отъ дето е черпилъ великиятъ духъ на Християнъ Розенкройцъ. Обществото на розенкройцеритѣ не е било само едно обикновено общество: и неговитѣ братя-хиерофанти, пазители на священното му знание, сж въ западния свѣтъ една сила, по-голѣма отъ тая на видимитѣ управници.“

* * * * *

Придобий:

Красивия животъ.

Полезното знание.

Свободната постѣпка.

При отпушенитѣ извори може да се пие вода.

Изпитата вода утолява жаждата.

Утолената жажда ражда Доброто.

А доброто донася Радостъта.

Снеми тжжното покривало отъ душата си

И възлюби Бога въ Себе си!

Туй, което задоволява душата, е Любовтъ,

Туй, което задоволява духа, е Мъдростъта.

Туй, което осмисля всичко, е Истината.

Младостъта е дреха на живота.

Свѣтлината е дреха на знанието.

Свободата е дреха на здравето.

Животъ безъ добродетели е подобенъ на градина безъ цвѣтя, на дървета безъ плодъ.

Туй, което мѣри, а само не се измѣрва, е разумното.

Мѣри съ разумното, което мѣри, а него не се труди да измѣришъ.

Учительтъ.

УЧИТЕЛЪТЪ ГОВОРИ.

Истината.

За Бога ние имаме две понятия. Когато излизаме отъ Бога, ние Го разбираме като онова Безграничното, Безначалното, което се ограничава въ себе си. А като започнемъ живота си, ние изхождаме отъ крайното, граничното и отиваме къмъ онова, което е безъ начало и безъ край. Тогава ние схващаме Бога като Безграниченъ, Безначаленъ.

Истината, която е излѣзла отъ Безграничното, е направила нѣщата ограничени. Тя е, която е изявила Безграничното.

Богъ като Истина ни привлича, а Христосъ показва истинския пътъ на това вътрешно движение.

И затова Истината е насока къмъ Безграничното и Безначалното, което има връзка съ ограниченото.

Казано е: „Глава на Твоето Слово е Истината“. А ние знаемъ, че всички движения изхождатъ отъ главата и вървятъ все къмъ главата. Главата показва посоката. И когато кажемъ, че нѣкой има глава, разбираме, че той има посока и целъ, къмъ която се стреми.

Само човѣкъ, който има Истината, знае посоката на своя животъ.

Въ вселената всичко се движи. Земята се движи около слънцето. Слънцето се движи около друго слънце — движение въ движение става. Но общата резултанта, общата посока на всички тия движения е Истината.

Не само това, но и всички желания и мисли на човѣка образуватъ милиарди свѣтове и системи, които се движатъ къмъ великата целъ — Истината.

Човѣкъ трѣбва да познава пътя на своето движение въ всѣко отношение. И той не трѣбва по никой начинъ да спира това движение. Въ Истината не се допуска нито за мигъ никакво колебание. Всѣко поколебаване е грѣхъ, защото и най-слабото движение на отдѣлния човѣкъ така е свързано съ други движения, че и при най-малкото поколебаване може да го сполети катастрофа: има пресичане на пътищата въ вселенната.

Всички сжщества, които не сж въ Истината, иматъ желание да се движатъ безразборно. И затова Природата ги е ограничила. А Истината подразбира движение въ опредѣлена посока — посоката, въ която всичко въ вселенната се движи — отъ граничното къмъ Безграничното и Безначалното.

„Истината ще ви направи свободни“.

Стремежъ и копнежъ на човѣшката душа е да бжде свободна. Туй е единъ великъ потикъ, но не на обикновения човѣкъ, а на създателния човѣкъ. Той е единъ великъ потикъ на човѣка, у когото се пробужда божественото.

Истината подразбира висшото въ човѣка.

„Възлюбилъ си Истината въ човѣка“.

Цѣлиятъ животъ на човѣка почива на Истината, която носи свобода.

А когато се говори за свобода въ абсолютна смисълъ на думата, подразбира се духътъ на човѣка — най-възвишеното у него — не ума!

Чрезъ Истината ние можемъ да излѣземъ изъ рамкитѣ на временния животъ, на смъртѣта и да влѣземъ въ вѣчната свобода.

Казватъ, че Истината е отвличена. Не, Истината е единственото реално, което се проявява въ нашия животъ.

Тя е единъ свѣтъ, който си има своята красота, своитѣ краски, тонове, музика. Тя е свѣтъ, който съществува и ще съществува винаги.

Въ този свѣтъ нѣщата сж строго математически опредѣлени. Нѣма нищо непредвидено, случайно.

Истината е независима отъ отдѣлитѣ схващания. Дали ще мислите по единъ или другъ начинъ, дали ще се приближавате или отдалечавате отъ нея, вие нѣма да измѣните нейнитѣ отношения.

Любовѣта всѣкога има стремежъ къмъ Истината. Красотата сжщо е изразъ на Истината. Каквото е красотата по отношение на човѣка, такава е Истината по отношение на божествения свѣтъ. Любовѣта е почва на божествения свѣтъ, Истината е неговата свѣтлина.

Истината принадлежи къмъ свѣта на безсмъртието. Тя може да се познае, само като се приложи.

Истината за грѣшнитѣ хора е недостъпна. Да се говори на грѣшнитѣ хора за Истината е все едно математикътъ да говори на единъ простъ човѣкъ за висшитѣ математични проблеми.

Мислите ли, че Истината е при богатитѣ? Не е. Мислите ли, че е при сиромаситѣ? Не е. Мислите ли, че е при ученитѣ, при философитѣ, при вѣрующитѣ, при окултиститѣ? Не е.

Никжде я нѣма Истината. Защото този свѣтъ е свѣтъ на страдания и смъртъ, свѣтъ на разлагане.

А въ този свѣтъ Истината не може да дойде.

За Истината смъртнитѣ хора не могатъ да говорятъ. Тѣ могатъ да изнесатъ единъ фактъ като истина, но за Истината сама по себе си не могатъ да говорятъ.

Вложи Истина въ душата си и свободата, която търсишъ, ще я придобиешъ.

Възлюби Истината!

И когато си тѣй сиромасъ, че нѣмашъ ни петакъ въ джоба си, знай, че има нѣщо по-високо отъ сиромашията. Това е Истината.

Има нѣщо по-високо отъ богатството. Това е Истината. Има нѣщо по-високо отъ властѣта. Това е Истината.

Тази Истина ще отвори предъ тебе великъ просторъ, и ти ще прогледнешъ.

Когато тя дойде у тебъ, ще направи ума ти свѣтълъ, въ сърцето ти ще внесе миръ, а на тѣлото ти ще даде сила и здраве.

Герой въ свѣта може да бжде само оня, въ когото живѣе Истината. Само той може да се жертвува, и когато се пожертвува, ще влѣзе да живѣе въ душата на своя народъ.

Хелмира

Веститель

О, искамъ да те виждамъ всѣки день!

Щомъ отворя очитѣ си отъ сънъ, ти да си при мене. На Тебъ да разказвамъ тжгитѣ и радоститѣ си, на Тебъ да изповѣдвамъ погрѣшкитѣ си и отъ Тебъ да приема всѣкоя похвала.

Когато съгрѣша, Ти ме укорявай. И тогазъ дори отъ Твоитѣ устни капе меденъ сокъ.

Съ Тебъ искамъ да бжда всѣки день. И въ сънъ Твоя образъ искамъ да съзерцавамъ. И ето, ти си ме посѣтилъ сега. Въ златна-чаша, обсипана съ брилянти, ме напоявашъ съ еликсиръ. Слънчевъ еликсиръ донесе Твоятъ даръ. Колко сж прекрасни Божиитѣ пратеници! Тѣ носятъ звезденъ ореолъ около лицето си. Азъ дори не зная, какъ де ги посрещна. Склонихъ се дълбоко и цѣлунахъ земята. Може би съмъ смѣшна, но не зная, какъ другояче.

Мисля, че е пратеникъ, а самия Ти си.

Ти не казвашъ това, но азъ зная — моето сърце Те позна. Като пратеникъ идешъ, а като възлюбленъ ми се изявявашъ. Отъ Твоето слово азъ ставамъ и се възправамъ. Твоятъ погледъ дава сила на моитѣ оклюмнали крилѣ. Ти отново укрепявашъ мишцитѣ ми и върху браннитѣ одежди, съ които ме обличашъ — запасвашъ остъръ мечъ на бедрото ми. Ето азъ тръгамъ съ Твоитѣ свѣтли легиони.

18. I. 1933

Подаръкъ

Повѣрвайте ми, дружки мои, че азъ съмъ щастлива. Азъ станахъ тайнствено щастлива. Подариха ми богатството на всемира. Когато вървя, подтичвамъ отъ радостъ. Струва ми се, че въздухътъ цѣлъ е мой и виждамъ, какъ ми кима слънцето. Даже когато е тъмна нощта и нѣма звѣзди, мога да ходя съ затворени очи, — не бихъ се препънала, защото душата ми излъчва свѣтлина и щастието ме носи на ржце. То е съ менъ. У менъ Азъ мога да ви дамъ отъ него, стига вие да поискате и стига то да пожелае това.

Азъ съмъ тайнствено забогатѣла, день следъ день, сълза следъ сълза... И сега азъ се чудя ча тази свѣтла и чиста струя на живота, която ме прониква. И искамъ двойно по-голѣми сили, за да мога да нося щастието, или да се удържа върху летящата му златна колесница. Устнитѣ ми онемѣха отъ радостъ — възхитена стоя всредъ новия храмъ. Тукъ става мълчаливо свещенодействие и се чува само туптението на сърцата.

16.I.1933

Аверуни.

Пътът на душата.

Останала сама, изгубила всичко, изгнана от всички, тя не е най-нещастна. Това е Пътът ти, душа, към Бога! Една искрица има у тебе. Ти живееш, защото Тя е вътре, вътре въ тебе. Ти съзнаваш себе си като душа, а нея — тази малка Искрица — наричашъ Богъ — и добивашъ всичко.

Сега тя мълчи, защото сърдцето ѝ е изпълнено. Ти любишъ само Бога — ти живеешъ.

*

Тя слъзе отъ планината, дето първий небесенъ лъчъ я огръ, дето тя остави своите нещастия и дето тя намери Бога. Сега срещашъ Човѣка, който носи високия идеалъ; съзнавашъ себе си като ученикъ, а човѣкътъ, който носи Великата Свѣтина на живота, наричашъ свой Учителъ и тръгвашъ подире Му.

Сега ти живеешъ, ти се учишъ, защото имашъ Бога въ душата си, имашъ Учителъ на пътя си. Вече тя мълчи и благодари, защото умътъ ѝ се изпълня.

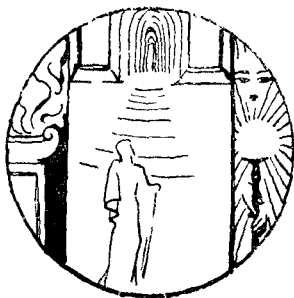
Това е Пътът ти, ученико, къмъ Вѣчното!

†

Събуди се отъ сънъ ти, който и да си. Отвори сърдцето си и намери тази малката Искрица, която ти дава живота. Люби Бога безспиръ и ти ще намеришъ Учителя си, Който ще те води въ пътя на познанието въ себе си, и въ пътя на Истината въ живота.

Ще намеришъ Бога, — тамъ е домътъ ти; ще намеришъ Учителя си — тамъ е Пътът ти. А ти, който носишъ винаги това съзнание свѣтло и будно въ себе си, това си ти ученикътъ въ живота!

Съзнай себе си като душа; съзнай себе си като ученикъ! „Това е висшето благо, което може да носи една душа“ — говори Духътъ Къмъ Бога, къмъ Учителя, о учениче, въ Вѣчността!

Теофана.

СТЪПКИ.

Красивъ е Твоя пътъ. Красивъ за този, който го познава. Вдъхва страхъ на онзи, кой не го познава. — Красивъ е Твоя пътъ.

Въ началото е малко труденъ: — каменистъ трънливъ, съ ями нѣколко бездѣнни, — но ти се не плаши. Приготи се като планинецъ: вземи вжжета, куки. И още нѣщо ти вземи. Вземи вжже отъ Любовта. Нейното вжже е здраво. Твойтъ ще се изтрошатъ и скжсатъ, но нейното е вѣчно здраво.

Вземи вжже отъ Любовта и вържи се здраво. Само Любовта минава смѣло тоя пътъ.

Вържи се за Любовта и тръгни безъ страхъ! Презъ трудний пътъ въ чаровенъ Тя тебе ще откара. А стигнешъ ли тамъ, богатство, щастие, радостъ ще имашъ безъ край.

Вържи се за Любовта и тръгни!

* * *

Любовта въ Любовта се ражда. Само въ Любовта Любовта живѣй. Чрезъ Любовта къмъ Любовта се тя стреми. Постигнешъ ли я, спри! Тя нови хоризонти тебъ разкрива — новъ пътъ на тебе Тя чертай. Тръгни въ тоя пътъ! Усѣянъ съ бисери е той: съ рубинъ, сапфиръ, смарагди, съ топазъ, съсъ диаманти. — Събирай! Тука съ нова стойностъ тѣ за тебъ сж. Събирай колко щешъ. Тука Любовта царува, а тука ти, човѣкътъ, си вече Любовь.

* * * * *

Въ паметъ на Густавъ Майринкъ.

Голѣмиятъ писателъ въ областта на окултната белетристика Густавъ Майринкъ напусна земната си обвивка въ края на изтеклата 1932 год. Въ своя земенъ пътъ Густавъ Майринкъ изживѣ много, но и остави много задъ себе си — съ него, съ цѣлото свое творчество, което обръща очитъ на човѣка къмъ другъ свѣтъ, той живѣе и ще живѣе презъ всичкитъ вѣкове въ душитъ на онѣзи, които сж го чели. Той е отъ тѣзи, които не умиратъ! Освободенъ отъ бремето на тѣлото и отъ ограниченията на физическия свѣтъ, Густавъ Майринкъ ще ржководи много души, които сж призвани да дадатъ нѣщо изъ областта на неведомото на тоя свѣтъ.

Майринкъ писа много, той писа цѣли 32 години. За свѣта той е голѣмъ сатирикъ, човѣкъ съ особена голѣма фантазия, борецъ противъ военщината и съвременното правосъдие, човѣкъ, който се стреми да възкреси срѣдновековната мистика и разбиране и пр. и пр. За насъ Густавъ Майринкъ бѣше единъ работникъ въ областта на най-великото въ живота, той служеше на една Истина, която е забулена за очитъ на мнозинството. Тази Истина първомъ се прозира съ душата, а после тя става плътъ и кръвъ. Човѣкъ презъ страданията и развитието си

идва до тази велика Истина въ живота — тя му отваря очитѣ и той вижда, че свѣтътъ на физичното е само едно поле, кждето се кръстосватъ силитѣ на много свѣтове невиджани до тогава за него. И тѣзи, на които очитѣ сж затворени, всичко си обясняватъ съ фантазията на човека. Густавъ Майринкъ бѣше отъ тѣзи, които бѣха прозрѣли съ душата си величието на онзи свѣтъ, чиято низходяща проекция е свѣтътъ на физичното. Съ своето майсторско слово той изнасяше онѣзи страни отъ земния животъ, които прѣко или косвено раздигатъ една частъ отъ булото къмъ невидимото, необяснимото, неразбраното, тайното.

Романитѣ на Майринкъ — „Голѣмъ“, „Бѣлиятъ доминиканецъ“, „Зеленото лице“, „Валпургиевата нощъ“, „Ангелътъ отъ западния прозорецъ“, „Соль“ и др., пиеситѣ му „Санитаренъ съветникъ“, „Часовникътъ“, безчетното число разкази. една малка сбирка отъ които е преведана и на български — „Кардиналтъ Напелусъ“, „Албиносътъ“ (печатанъ преди 4 год. като подлистникъ на в. „Търговски гласъ“), всичкото това творчество оставя неизгладими следи задъ себе си. Съ издаването на немскитѣ „Вълшебни приказки“, Майринкъ възкреси онова велико немско народно творчество, на което никой почти отъ днешинитѣ негови съвременници не е обръщаль внимание и върху което почива цѣлата немска култура.

За да не се спираме върху самия животъ на Густавъ Майринкъ, който е много разностраненъ, ще приведемъ това, което той казва за себе си: Живѣе въ Щарнбергъ при Мюнхенъ, роденъ въ Виена на 19. Януарий 1868 г.; поданство баварско; религия — първоначално протестантъ, сега будистъ отъ северната школа. Образование — гимназия въ Мюнхенъ, Хамбургъ, Прага, после Търговска академия въ Прага. Занятие — бившъ банкерь въ Прага, после редакторъ въ Виена. Отъ 1900 г. пише книги. Политически убеждения — никакви. Отношение къмъ литературата и поезията — никакво. Заявява, че неговитѣ творения нѣматъ нищо общо съ тѣхъ. Казва, че това, което пише, е възникнало по-силата на „магично“ внушение — то не е свързано съ рецептитѣ и правилата на така нареченото „изкуство“ и следователно има твърде малко допирни точки съ това, което гимназиялниятъ учител отъ всички категории разбира подъ „изкуство“ и литература. Той не вѣрва, че би могло да се даде общо мнение за неговитѣ творби, защото последнитѣ сж градени върху „магичното“ внушение. Въ всѣки отдѣленъ читателъ тѣ би трѣбвало да будятъ различни образи, мисли и чувства. Това е и тѣхната целъ, а не стремежъ да съблюдаватъ каквито и да било рецепти за „изкуството.“ Отношение къмъ театъра — той вѣрва, че и театъра нѣма нищо общо съ изкуството, ала все пакъ предпочита да запази отрицателното си становище за него. Лични особености — на частни писма не отговаря гости не приема и самъ не прави посещения.

Густавъ Майринкъ напусна вече земята, но той остави такова богато наследство, което презъ вѣковетѣ ще подържа свежестъта на духа на всички ония тръгнали по неведомитѣ пѣтеки на Истината.

Д-ръ Е. К.

ВЕСТИ и КНИГОПИСЪ

„Орденът на Сванъ“ въ Холандия и Всемирното Бъло Братство.

Получи се отъ този орденъ писмо, въ което тѣ казватъ, че ни считатъ за свои съидейници. Този орденъ туря въ основата на своята дейность закона за служенето и любовта, съгласно принципитѣ, изложени въ планинската проповѣдь. Този орденъ почва да издава свой еспер. органъ „Sunradio“ (Слънчевъ лжчъ). Съ жива симпатия сж чели всички статии на в. „Fratco“ и есперантския преводъ на книгата „Тритѣ основи на живота.“ Желаятъ да изпращатъ статии за „Fratco.“

Съюзъ „Обединено човѣчество“ въ Хамбургъ и Вс. Б. Братство.

Вилхелмъ Хайдорнъ, единъ отъ ржководителитѣ на този съюзъ, ни праща второ писмо и като се отзовава съ голѣмо съчувствие за в. „Fratco“ казва, че счита нашитѣ приятели за тѣхни приятели.

Нова статия върху богомилството.

Г-нъ Хр. Върговъ въ в. „La Bulgarie“ презъ лѣтото на 1932 година въ четири броя наредъ напечата една статия върху богомилството съ заглавие „Българитѣ—учители на европейцитѣ.“ Въ нея той разглежда историята и сжщността на Богомилството и голѣмата роля, която то е изиграло за освобождението на човѣшкия духъ отъ всѣкакви вериги и за разпространение на идеитѣ на свободата, ненасилието, всемирното братство, вегетариянството и пр. Въ епохата, когато голѣма тъмнина царуваше въ голѣма часть на западна Европа, богомилитѣ издигнаха тѣзи нови идеи, които и до сега още не сж приложени и едвамъ сега човѣшкото съзнание узрѣва за тѣхното реализиране и оценка. Все по-ясно става на всички исторически изследователи, че богомилството е най-цѣнниятъ приносъ на този народъ въ общочовѣшката културна съкровищница.

Трѣбва да се има винаги предъ видъ следния законъ: онзи народъ, който реализира новитѣ идеи, които носятъ елементи на животъ въ себе си, се издигатъ и процвѣтватъ, а онѣзи народи, които ги отхвърлятъ, се израждатъ.

Невидимиятъ човѣкъ.

Проф. Петъръ Петковъ е напечаталъ въ сп. „Български печатъ“ (год. I, кн. I.) статия подъ таково заглавие. Той цитира опититѣ на Райхенбахъ, Дюрвилъ, Д-ръ Килнеръ, Гурвичъ и пр., за да докаже, че наистина у човѣка има излжчвания, които образуватъ така наречения

„невидимъ човѣкъ.“ И така ние виждаме, какъ постепенно окултнитѣ истини се потвърждаватъ отъ новитѣ изследвания.

Опититѣ на горнитѣ учени потвърждаватъ не само съществуването на аурата, но също така и ясновидскитѣ способности на човѣка.

Иде вече една епоха, въ която човѣшкото съзнание ще бѣде разширено, ще бѣдатъ разширени и границитѣ на изследването. И разширението на тѣзи граници ще ни спомогне да хвърлимъ свѣтлина върху много въпроси, които вълнуватъ човѣшкия духъ.

Осми международенъ вегетариански конгресъ.

Той се състоя въ Берлинъ и Еденъ (въ Братската задруга близо до Берлинъ) презъ 13—15 юлий 1932 година. Предидущиятъ конгресъ се състоя въ Чехия презъ 1929 година. Голѣмиятъ успѣхъ на Берлинския конгресъ: уредбата му, четенитѣ реферати, взетитѣ резолюции, ентусиазмътъ и общиятъ духъ, който царуваше въ конгреса, показватъ, какъ въ човѣчеството вече се ражда едно ново съзнание, чрезъ което се проявяватъ по-възвишенитѣ сили на душата. Непрекжннатото засилване на вегетарианското движение е важенъ симптомъ — заедно съ множество други подобни симптоми — за идването на нѣщо красиво въ общо-човѣшката култура. Засилването на това движение и на сроднитѣ движения е радостенъ симптомъ, че иде култура на мира, на радостта, на ненасилието и свободата. Постоянното засилване на идейнитѣ движения въ цѣлия свѣтъ е важенъ симптомъ за онзи, който знае да чете въ духа на времето. Това сж първитѣ пролѣтни цвѣтя. Тѣ показватъ, че скоро на всѣкъде всичко ще е покрито съ цвѣтя. Идването на тѣзи течения не е случайно: онзи, който знае законитѣ, по които се развиватъ отдѣлнитѣ човѣкъ, обществото и цѣлото човѣчество, онзи, който знае законитѣ, по които се събуждатъ дремящитѣ сили на човѣшката душа, той знае, че всички тѣзи идейни движения идатъ по законитѣ на развитието. Тѣ сж начало на изгрѣващата култура.

Лѣковитиятъ гласъ.

Една група английски учени сж извършили оня день единъ доста интересенъ опитъ. Нѣкоя си Ксения д'Орсо, родомъ отъ Швейцария, пѣла предъ микрофона на централната лондонска радиостанция за... лѣчебни цели. Оказало се, че гласътъ на тая пѣвица обладалъ цѣлебни свойства. Той лѣкувалъ болни отъ много болести. Оня день нѣколко пациенти били предупредени за тоя концертъ и лѣкаритѣ наредили наблюдения надъ тия болни.

Концертътъ се далъ при участието на оркестра, подъ управлението на известния диригентъ съръ Хенри Вудъ. Госпожа д'Орсо пѣе безплатно и вече отъ нѣколко години тя обикаля болницитѣ, санаториумитѣ и затворитѣ.

Госпожа д'Орсо принадлежи къмъ едно известно швейцарско семейство, което е дало много учени. Тя сама не знае, съ какво може да се обясни това странно действие на нейния гласъ. При едно интервю съ лондонскитѣ журналисти тя казва следното:

— По звука на гласа може винаги да се узнае здравъ ли е чо-

възкъ или боленъ. Гласътъ е свързанъ съ функционирането на нервната система, а последната несъмнено отразява състоянието на организма. Азъ мисля, че въ дадения случай гласътъ ми обладава само една особеностъ: той се отразява върху нервната система на лицата, които ме слушатъ. Азъ вливамъ съ моето пѣне едно страстно желание да помогна на ония, които ме слушатъ. Тѣ възприематъ това мое желание. По такъвъ начинъ се получава единъ видъ влияние на разстояние нѣкакъвъ хипнозъ.

За резултатитѣ отъ опититѣ въ Лондонската радио-станция ще се съобщи следъ известно време.

Изъ в. „Знаме“, 12. XI. 1932 г.

Ясновидскитѣ опити на Теодоръ Пецоладъ въ Билефелдъ (Германия).

Немското списание „Wahres Leben“ печата изложение на тѣзи опити.

Той е правѣлъ своитѣ опити въ спиритуалистичната ложа „Еосъ“ въ Билефелдъ. При опититѣ му присѣствували 65—70 души. Той помолилъ едно съвсемъ чуждо нему лице отъ събранието да събере отъ присѣствующитѣ разни предмети, напр. часовници, пръстени и пр. При първия опитъ той взелъ въ ржката си венчалния пръстенъ на една 60 годишна госпожа, съвсемъ непозната нему. Следъ нѣколко секунди на голѣмо напрежение на събранието, г. Пецоладъ казалъ на притежалката на пръстена, какви сж били прадѣдитѣ ѝ и другитѣ нейни близки. И всичко излѣзло вѣрно. Следъ това той взелъ пръстена на Петъръ Бремеръ отъ Билефелдъ и му разправилъ много подробности изъ живота на семейството му — такива подробности, които самиятъ Бремеръ не е знаелъ. После той попиталъ брата си за тѣзи подробности, и всичкитѣ били потвърдени отъ последния. Това обстоятелство изключва обяснението на опититѣ чрезъ телепатия, т. е чрезъ четене мислитѣ на присѣствующитѣ.

* * * * *

„Свѣтътъ на Великитѣ души“ отъ Беинса Дуно.¹⁾ Началото на 1933 год. ни донесе единъ цененъ даръ — това е „Свѣтътъ на Великитѣ души“ отъ Беинса Дуно. Тази книжка отъ 32 стр. малъкъ форматъ крие въ себе си толкова много ценности, че трудно може да се преизбере нѣщо по-цѣнно, за да се покаже. Тя се чете на единъ дѣхъ и всѣка мисль те озадачава съ сяята голѣма оригиналностъ и правдивостъ. Ти не можешъ да обхванешъ голѣмата дълбочина на тия мисли само съ своя разумъ — ти чувствувашъ дълбоката истина въ тѣхъ съ душата си, съ интуицията си — и ти се превръщашъ въ хармониченъ трепетъ. Вибрира твоятъ умъ, вибрира твоето сърце, вибрира твоята душа. Ти чувствувашъ дълбоко въ себе си темпа на „Великитѣ души“ — и едно голѣмо освобождение отъ гнета на всекидневието.

Въ привѣта къмъ „Свѣтлитѣ умове, свършенитѣ души и благороднитѣ сърца“ завършва авторътъ: „И човѣкътъ, който мисли, е

разуменъ и щастливъ, защото въ него самия — животъ, знание, свѣтлина, свобода и любовъ — въ съвършена пълнота се сливатъ.“ Въ първата глава „Ценни мисли — за човѣка,“ измежду многото, човѣкъ чеге: Мислете върху изворитѣ на живота, на знанието и на свободата. Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта. Туй, което не се мѣни, е дрехата на Мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на Истината.“ Следва друга глава: „Загадки въ живота.“ Тамъ намираме измежду безценното — „Когато умниятъ се качва на своята лодка, тя сама трѣбва. Защо трѣбва да страдашъ? За да дойде радостта. Защо трѣбва да живѣешъ? — За да придобиешъ щастieto. Защо трѣбва да бждешъ красивъ? — За да те посѣти любовта. Красива мисль, благородно чувство и добра постѣпка сж върни приятели.“ Въ „Пробниятъ камѣкъ“ накрай намираме: „Ходи тамъ, дѣто свѣтлината ходи. Слизай тамъ, дѣто водата слиза. Работи тамъ, дѣто Духътъ работи. Любовта живѣе, Мъдростта свѣти, а Истината носи бжднинитѣ.“ Друга глава — „Търсене разумното,“ тамъ четемъ между другото: „Мисли само за това, което носи животъ въ себе си. Ако искашъ да бждешъ здравъ, мисли за радостта и веселието. Ако искашъ да бждешъ богатъ, мисли за знанието и търпението. Ако искашъ да бждешъ силенъ, мисли за свѣтлината. Ако искашъ да се не спѣвашъ, бжди всѣкога доволенъ.“ И по нататѣкъ: „Не окачвай завѣса на очитѣ си. Не изгасвай свѣщитѣ на сърцето си, когато слънцето изгрѣва. Не кжсай цвѣтята, когато цвѣтятъ. Обичай свѣтлината и свободенъ бжди!“ Въ „Днитѣ на битието“ четемъ: „Всѣка форма на Духа е написанъ листъ отъ великата книга на живота. Блаженъ е онзи, който може да чете по този листъ. Има две важни книги: книгата на живота и книгата на смъртта. Листата отъ книгата на живота нито овехтяватъ, нито сѣхнатъ, нито се откъсватъ, нито се изгубватъ. Тѣ винаги сж здрави, сочни, като прѣснитѣ плодове. Листата отъ книгата на смъртта сж сухи и разхвърлени по цѣлата земя. Не плачи за нейнитѣ изсѣхнали листа. Не тжгувай за нейнитѣ листа, разхвърлени по цѣлата земя. Благословенъ е онзи домъ, който е изчистенъ отъ изсѣхналитѣ листа на смъртта.“ Въ „Добрата дреха“ намираме: „Цвѣтътъ говори за силата на Божията Любовъ, която възраства всичко въ свѣта. Ако мислишъ, че свѣтътъ е създаденъ за тебе, запитай се, ти за кого си създаденъ? Ако свѣтътъ нѣма отношение къмъ тебе, запитай се тогава, какво е твоето отношение къмъ самия тебе? Ако мислишъ, че си отъ умнитѣ, запитай се, защо се безпокоишъ?... Запитай най-послед себе си, защо ти сж страданията?“ Последната глава „Ценното въ живота“ ни дава велики цѣнности. Между другото: „Уменъ човѣкъ е онзи, който може да смѣни скръбта въ утѣха, — отчаянието въ надежда, — умразата въ любовъ, — невежеството въ знание, — неправдата въ правда, — робството въ свобода, — сиромашията въ богатство, — смъртта въ животъ. Уменъ е онзи, който и въ най-голѣмата тъмнина може да намѣри пътя къмъ Бога. — Вѣчната и неизмѣнна любовъ на Битието.“

Съ думи не може да се изкаже, какво крие тази безценна книжка. Тя трѣбва да се прочете, за да почувствува човѣкъ дѣха, аромата на ония цвѣта, които растатъ въ градината на великата мъдростъ на живота.

Книга за Отвждния свѣтъ отъ Бо-Йинъ-Ра. Тя се състои отъ три глави: Изкуство да се мре, Изъ Вѣчния свѣтъ на Учителитѣ, Единствено реалното и едно послесловие. Въ краткия уводъ на тази книга самъ авторътъ казва: Тия три глави ще ти дадатъ въ сбита форма представа за онава, което те очаква следъ като смъртта те отвлече отъ този свѣтъ на физическите явления. Подобно пжтеуказателъ тѣ ще ти дадатъ най-необходимитѣ сведения за онази непозната страна, въ която ти ще отидешъ. Сжшевременно тѣ ще те освободятъ отъ нѣкои заблуди, въ които можешъ да впаднешъ, когато си мислишъ за ония умрѣли, които си обичалъ на земята.

Книга за Отвждния свѣтъ заедно съ Книга за Живия Богъ и Книга за човѣка отъ Бо-Йинъ-Ра, представятъ една незамѣнима трилогия, необходима на всѣки, който дири и обича Истината.

Преображение — отъ Ем. П. Димитровъ, 1932 год. Това е една мистично-философска поема въ седемъ видения отъ известния български поетъ Ем. П. Димитровъ. Единъ кжсъ отъ тази поема е помѣстенъ отъ ржкописъ въ първата книга отъ настоящата годишнина на Житно Зърно. Прави отраднo впечатление, че именитиятъ поетъ е почналъ да гледа на свѣта и живота отъ едно друго много по-високо гледище, кждето нѣщата се пречупватъ презъ призмата на едно интуитивно долавяне на истината. Неговитѣ видения отражаватъ висотата на онава мѣсто, кждето той застава. Седемътѣ поеми — Блата, Градъ, Море, Облаци, Подземень свѣтъ, Небеса, Земя, заедно съ Пролога и Пробуждане — представятъ въ своята цѣлостъ единъ жизненъ цикълъ. Ем. П. Димитровъ минава отъ „блатата“ на живота до „Небеса“ презъ всички видими сфери, кждето човѣшкиятъ родъ гради това, което нарича „животъ.“ Накрая той вижда нова земя, новъ свѣтъ, нови хора. И нова свѣтлина и пламъ, и новъ животъ лжха отъ всичко. Той самъ узрѣва за тоя новъ свѣтъ:

„Ти приеми и мойта жертва скжпа,
Че азъ съмъ класъ за жетвата узрѣлъ“

— — — — —
„Видѣхъ на Красотата царство ново.“

Книгата на Ем. П. Димитровъ препоржчваме на всички, които вървятъ по пжтя на себеуглѣбяването. Ние върваме, че той ще даде още по-ценни работи въ това направление, съ още по-голѣмъ полетъ на душата.

Е. К.

Възпитанието на детето споредъ розенкройцеритѣ, отъ Максъ Хайнделъ. Книгата разглежда подробно последователнитѣ периоди въ развитието на детето до пълновъзрастенъ човѣкъ, свързани съ важни промѣни въ неговия животъ и непознати на официалната педагогика, Поради това тя отваря нови хоризонти за възпитанието и трѣбва да бжде прочетена отъ всѣки родителъ и възпитателъ. Цена 10 лв. Всѣки, който се абонира за в. Братство (37 лв. годишно), ще я получи безплатно. На настоятели се прави 30 на сто отстъпка.

Доставя се отъ книгоиздателство „Братство“ — Севлиево.

L'Influence de l'énergie solaire.

(suite)

Voyons maintenant l'analogie qui existe entre ce que nous venons d'exposer et ce qui se passe durant le cours de l'année. Les rayons solaires n'agissent pas de manière uniforme dans toutes les saisons de l'année. Au commencement du printemps, la terre (il s'agit de l'endroit respectif) est plus négative et c'est la raison pour laquelle elle reçoit le plus alors. Aussi l'action curative des rayons solaires au printemps est-elle de beaucoup supérieure à celle de toutes les autres saisons de l'année. A partir du 22 mars, la terre devient peu à peu positive. En été, parce qu'elle a déjà passablement progressé dans le même sens, elle reçoit moins. (Les rayons de l'été agissent aussi, mais à un moindre degré).

Au commencement du printemps, il y a plus de „prana“ et les organismes la reçoivent en plus grande quantité. En été, il y a seulement plus de „chaleur“, mais moins de cette prana ou énergie vitale qui existe en abondance au commencement du printemps. Il y a certains signes auxquels on peut reconnaître quand la nature est plus riche en prana.

La terre entre dans son rôle créateur à partir du 22 mars. Les forces créatrices sont en pleine activité. Au printemps, lorsque l'énergie positive solaire augmente sur la terre, l'activité créatrice de cette dernière augmente dans la même proportion et nous avons alors cette forte croissance que l'on remarque et admire de toutes parts; le travail organique le plus intense a lieu à cette époque.

Le temps le plus favorable au développement commence au 22 mars et continue pendant les mois d'avril et de mai jusqu'au 22 juin. A cette dernière date toute croissance s'arrête.

Le jour peut être divisé en 4 périodes de 6 heures; de minuit à 6 heures du matin — c'est le printemps; de 6 heures du matin à midi — c'est l'été; de midi à 6 heures du soir (jusqu'au coucher du soleil) — c'est l'automne; de 6 heures du soir à minuit — c'est l'hiver. Par suite du mouvement de la terre, pendant un certain temps de l'année, l'été du jour est plus long et l'hiver, plus court. Le contraire a lieu en hiver.

Nous, les habitants de la terre, nous devons suivre, dans notre vie, l'exemple que nous donnent les plantes; elles comprennent mieux que nous la loi de la croissance. L'énergie solaire nous arrive en un large courant qui enveloppe la terre du pôle nord au pôle sud d'où il s'en retourne au soleil. Certains savants soutiennent que c'est précisément cette énergie qui fait que la terre se meut autour de son axe. Quand les plantes sentent que cette énergie potentielle commence à se manifester et à venir vers la terre, elles bourgeonnent, elles se préparent; et lorsque cette énergie se renforce, nous voyons pousser les feuilles et enfin les fleurs qui donnent naissance aux fruits; les efforts des plantes ont pour but de recueillir toute cette énergie afin de pouvoir produire des fruits. Cette énergie se transmet aux plantes par le plasma vivificateur. Et voilà justement pourquoi il est bon, au moment où l'on voit les plantes bourgeonner et fleurir, qu'une joie intérieure naisse dans l'âme humaine qui pressent que le jour de la délivrance est proche. Il faut que l'homme ressente dans toutes les fibres de son être une reconnaissante tendresse pour cette force vivifiante qui l'enveloppe tout entier; il faut qu'il s'ouvre avec amour pour recevoir sa bienfaisante influence qui lui apporte le renouvellement de ses forces et rend une nouvelle fraîcheur à ses pensées et à ses sentiments,

On ferait bien, au printemps et en été, chaque année, à partir du 22 mars, de se „coucher et de se lever tôt“ et il serait à recommander que chacun „assistât“ au „lever du soleil“ et en prît la part qui lui revient, tout comme les abeilles qui recueillent le nectar des fleurs. Il suffirait de faire un essai quelques années de suite pour se convaincre de la vérité de ce que nous avançons. On ne demande pas à ce sujet une foi aveugle ; mais chacun pourrait arriver à se faire peu à peu ses idées à lui, à avoir ses propres conceptions sur la question de l'action bienfaisante du soleil. Il ne s'agit absolument pas d'idolâtrie ici ; il s'agit d'une juste et profonde compréhension de la loi fondamentale de l'auguste nature. Il faut que nous nous soumettions de plein gré à ses injonctions et que nous comprenions que les règles qu'elle nous impose contiennent précisément les méthodes qui conviennent à notre vie. Et si nous sommes en parfait accord avec elles, nous pourrions toujours être intelligents, bien portants, robustes et heureux. Nous devons par conséquent avoir le cœur rempli de tous les meilleurs sentiments quand nous allons à la rencontre des serviteurs de la nature. Et l'un de ces serviteurs est le soleil. C'est pourquoi le psalmiste dit : „Et ils se retournaient et cherchaient le Dieu fort dès le matin“ (psaume 78) et : „C'est une belle chose de célébrer l'Eternel et de psalmodier à ton nom, ô Souverain ! d'annoncer chaque matin ta bonté“ (psaume 92), mais il ne dit pas : Seigneur, je te célébrerai le soir. Lorsque la nature se met à l'oeuvre, nous devons nous y mettre également. Et c'est cela justement le divin, le sublime dans la vie, c'est-à-dire que nous pensions et que nous sentions comme nous voyons se manifester la suprême Raison de l'auguste Nature vivante et non pas comme les gens qui ont inventé toutes sortes de systèmes et de croyances. Parce que la plus juste conception de la vie — c'est la Vérité ; l'essence même de la vie — c'est l'Amour, et ce qui fait le sens de cette vie — c'est la Sagesse.

Nous avons dit plus haut quelle analogie existe entre le système solaire et l'organisme. Ce qui se passe dans l'organisme est analogue à ce qui se passe dans le système solaire. Lorsque l'énergie solaire arrive au cerveau, elle y subit les modifications qu'elle subit elle-même dans le soleil en y arrivant du soleil central. C'est un fait assez difficile à expliquer vu que les gens n'ont en général qu'une conception mécanique au lieu d'avoir des conceptions rationnelles, psychiques. Les sens, la sensibilité est le pôle négatif, et la pensée — le pôle positif. Dans l'organisme humain le cerveau est positif, et le système nerveux sympathique est négatif. Il en est de même dans l'univers. Dans le côté gauche du corps humain, l'énergie descend vers la jambe gauche et elle remonte ensuite par la jambe droite et par le côté droit. Et il existe un courant électro-magnétique semblable autour de chaque organe. Par exemple, l'énergie positive passe par le sourcil droit. De là, elle tourne et passe sous le même œil où elle se change en énergie négative. Elle remonte ensuite au-dessus de l'œil gauche où elle est de nouveau positive pour redevenir négative en passant sous ce même œil. De cette manière, cette énergie forme, en se mouvant, quelque chose comme le chiffre 8.

Dans le point entre les sourcils, juste à la racine du nez, se trouve un centre doué de raison qui règle ces courants autour des yeux. Ce centre, nous pouvons l'appeler le Silencieux, ce quelque chose plein de Raison dans la nature, qui règle les forces.

La circulation du sang est due principalement aux courants électro-magnétiques. S'ils ne soutenaient pas le mouvement du sang artériel, le cœur livré à

lui-même n'y suffirait pas. Mais le sang se meut dans l'organisme humain grâce à l'impulsion cosmique qui existe dans le monde et qui règle constamment la circulation du sang dans tous les organismes. Les mouvements du protoplasma dans la cellule : la circulation et la rotation ; ensuite, le mouvement du soleil, des planètes et des autres corps célestes, tout cela est dû également à ce même courant électro-magnétique cosmique.

L'énergie que la terre tire du soleil peut être comparée au sang artériel, et celle qu'elle envoie vers le soleil peut être comparée au sang veineux. Notre soleil remplit le rôle du cœur, mais le soleil central remplit ce rôle encore bien mieux. Comme le sang impur doit revenir des tissus au cœur et aller de là dans les poumons pour s'y purifier, de même les énergies de la terre sont renvoyées au soleil afin d'y retrouver leur rythme primitif*)

Nous ne considérons pas le soleil comme un corps mort mais comme un être vivant. Admettons, par exemple, qu'un savant envoie de loin ses obus, en guise de salut, à la société contemporaine. Quelle idée nous ferons — nous de cet homme ? L'étude que nous pourrions en faire ne se rapporterait qu'à son côté physique. Supposons, d'autre part, que ce même savant, par un certain réflecteur, nous envoie ses rayons — de beaux poèmes écrits par lesquels il nous salue, ou qu'il nous envoie ses fruits : dans le premier cas, son énergie sera destructive, dans le second — stimulante, et dans le troisième — vivifiante. Maintenant nous n'étudions que les deux genres d'énergies du soleil. Toutes les maladies de la terre sont causées par le soleil, c'est-à-dire : si nous sommes durs, peu complaisants, fantasques, c'est par ses schrapnells que le soleil nous salue ; si nous sommes sages, il nous envoie ses clairs poèmes qui nous mettent la joie, l'allégresse au cœur : et enfin si nous sommes déjà spirituellement élevés et si nous aimons la nature, il nous envoie ses fruits vivants et dépose en nous le germe de la nouvelle vie — ce que, dans la religion, on nomme la Résurrection.

Les ignorants comprendront la nature par ses lois physiques restrictives, les sages — par ses lumineux poèmes, et les êtres spirituels — par ses fruits vivifiants d'où découle la vie pour l'humanité tout entière.

(Article du Maître Danow.).

*) Pour que l'homme soit en harmonie avec les courants cosmiques, il faut qu'il ait soin de dormir la tête au nord ou à l'est.

Получени въ редакцията книги и списания:

Science of thought review, излиза въ Chichester (Англия).

Koincniа, год. 12, окт. 1933, кн. 4. Лондонъ.

„Das Goetheanum“, 12 г., № 5, 29 ян. 1933 г., Дорнахъ (Швейцария).

„Die Glocke“, списание за разпространение на духовна култура въ немския народъ, XIII г., № 2, Чехословашко.

„La Revue Spirite Belge“, 30 г., № 1. ян. 1933 г., Лиежъ (Белгия).

„Le Sincérisme“, 32 г. № 2, февр. 1933, Валтвилдеръ (Белгия)

„Pour la vérité.“ 3 г. № 2, февр. 1933 г., Брюкселъ.

Terre nouvelle, год. 6, кн. 20, Парижъ.

„Annales du Spiritisme chrístique“ год. 12, ян. 1933, Рошфоръ (Франция).

„La Revue caodaíste“, 2 г., № 20, ноември 1932 г., Сайгонъ (Индокитай)

Ali del pensiero, год. 2, кн. 2, февр. 1933 г., Милано.

Elevazione, издание на психическия институтъ „Алфа“, Римъ, 1932.

„Ricchezze italiane“, год. 3, кн. 1, Римъ.

Reformador, год. 50, кн. 24, Рио-де-Жанейро (Бразилия); органъ на Бразилската спиритична федерация.

„Упознај себе“, списание за антропософия и искусство, Белградъ, год. III, кн. 1., ян. 1933.

„Възраждане“, год. XXII, кн. 5, ян. 1933 г. София.

„Здравъ животъ“, органъ на Бълг. вегетар. съюзъ, год. II, кн. 5, Казанлъкъ. ян. 1933 г.

„Природа и наука“, год. III, кн. 4, София.

Витлеемска звезда, год. 12, брой 5, ул. „Л. Каравеловъ“, № 34 — Бургасъ.

Трезваче, год. 9, кн. 5, ян. 1933, София.

„Духовно слово.“ год. 8, кн. 9—10.

„Свободно възпитание“, редакторъ Д. Кацаровъ, София, год. XI, кн. 3—4.

в. **„Fratesco.“** Есперантски органъ, Абонаментъ 10 лева. Адресъ: Атанасъ Николовъ, пощенска кутия № 6, Бургасъ.

Ролята на този вестникъ е грамадна. Още следъ излизането на първитъ му броеве се видъ, какъвъ грамаденъ отзвукъ намъри той въ странство между всички идеалистични срѣди. Това се вижда по многостотното писма, които се получаватъ отъ странство. Покрай библиотека **Nova Kulturo** той ще изиграе важна роля за разпространението на новитъ идеи всрѣдъ по-широки кръгове.

Нека всички, които желаятъ да подкрепятъ възвишенитъ му задачи, да се абониратъ и да го препоръчатъ на своитъ познати.

ПРОДЪЛЖАВА СЕ ЗАПИСВАНЕТО АБОНАТИ

ЗА VII ГОДИШНИНА на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Поканватъ се всички абонати да внесатъ абонамента. Съ това ще улеснятъ редакцията и едновременно ще услужатъ на великата кауза, за която ратува списанието, а тая кауза е: разпространение идеитъ на новата култура, на новото човѣчество!

Годишенъ абонаментъ 80 лв. въ предплата, за
странство — 1 доларъ.

Всичко се изпраща на адресъ:

Редакция на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“,

пощенска кутия № 271 — София.

Rédaction et Administration „JITNO ZERNO“

Boite postale № 271 — Sofia (Bulgarie).